

PL

PL

PL

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 13.7.2009
KOM(2009) 362 wersja ostateczna

2009/0099 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczego polityki wynagrodzeń

SEC(2009) 974 final

SEC(2009) 975 final

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

W czerwcu 2006 r. został przyjęty nowy system ramowy dla wymogów kapitałowych, opierający się na Bazylei II, zmienionych międzynarodowych ramach kapitałowych. Przybrał on formę dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych (DWK): dyrektywy 2006/48/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (wersja preredagowana) oraz dyrektywy 2006/49/WE w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (wersja preredagowana).

Panuje powszechne przekonanie o konieczności kolejnej reformy regulacyjnej, aby naprawić słabe punkty systemu ramowego dla kapitału regulacyjnego i sposobu zarządzania ryzykiem w instytucjach finansowych, które przyczyniły się do zawirowań na światowych rynkach finansowych. Odpowiadając na kryzys finansowy, w listopadzie 2008 r. Komisja zleciła grupie wysokiego szczebla pod przewodnictwem Jacques'a de Larosièrè'a opracowanie zaleceń dla Komisji w sprawie reformy europejskiego systemu regulacji rynków finansowych i nadzoru finansowego. Grupa ta przedstawiła trzydzieści jeden zaleceń¹, które stanowią kompleksowy zbiór propozycji działań naprawczych w dziedzinie regulacji i nadzoru. Jeżeli chodzi o strukturę wynagrodzeń, w raporcie de Larosièrè'a zaleca się, aby system motywowania za pomocą wynagrodzeń uwzględniał w większym stopniu interesy współników i akcjonariuszy oraz rentowność przedsiębiorstwa w długim okresie poprzez oparcie struktury systemu wynagrodzeń w sektorze finansowym na następujących zasadach: premie powinny odzwierciedlać faktyczne osiągnięcia, a nie być gwarantowane; określając wysokość premii należy uwzględniać wieloletni horyzont czasowy, a wypłaty premii powinny być rozłożone na cały cykl koniunkturalny².

Opierając się na zaleceniach grupy wysokiego szczebla, Komisja opublikowała w dniu 4 marca 2009 r. komunikat na wiosenny szczyt Rady Europejskiej zatytułowany „Realizacja europejskiego planu naprawy”³, w którym wytyczyła ambitny program reform usług finansowych. Niniejszy wniosek stanowi jedną z kilku inicjatyw które Komisja podjęła już w ramach realizacji tego programu.

W marcowym komunikacie stwierdzono, że wniosek dotyczący zmiany DWK, który ma zostać przedstawiony przez Komisję do czerwca 2009 r., będzie:

- obejmować przepisy zwiększające wymogi kapitałowe w odniesieniu do aktywów utrzymywanych przez banki w portfelach handlowych w celu ich krótkoterminowej odsprzedaży;
- zwiększać wymogi kapitałowe w odniesieniu do złożonych sekurytyzacji, zarówno w portfelu bankowym, jak i w handlowym; oraz

¹ http://ec.europa.eu/internal_market/finances/docs/de_larosiere_report_pl.pdf

² Zalecenie 11.

³ http://ec.europa.eu/commission_barroso/president/pdf/press_20090304_en.pdf

- umożliwić organom nadzoru nakładanie „sankcji” kapitałowych na instytucje finansowe, jeżeli stwierdzą, że polityka wynagrodzeń tych instytucji jest źródłem niedopuszczalnego ryzyka.

Podobne zasady zostały uzgodnione również przez przywódców krajów Grupy G-20 podczas szczytu w Londynie w dniu 2 kwietnia 2009 r. W deklaracji dotyczącej wzmocnienia systemu finansowego⁴ ogłoszono porozumienie w sprawie podjęcia (po doprowadzeniu do ożywienia gospodarczego) działań mających na celu zwiększenie jakości, ilości oraz ujednoczenia wymogów kapitałowych w światowym systemie bankowym, a także w sprawie zatwierdzenia i wdrażania zasad Forum Stabilności Finansowej dotyczących płac i wynagrodzeń oraz wspierania zrównoważonych systemów wynagrodzeń⁵.

W tym samym dniu Forum Stabilności Finansowej (FSF) opublikowało raport w sprawie zapobiegania procykliczności w systemach finansowych i w sprawie zasad prawidłowych praktyk w zakresie wynagrodzeń w sektorze finansowym⁶, mających na celu dostosowanie systemu motywowania pracowników do rentowności przedsiębiorstwa w długim okresie.

W raporcie FSF poświęconym zapobieganiu procykliczności znajdują się zalecenia dotyczące ograniczania procykliczności. Zalecenia te obejmują trzy obszary: uregulowania dotyczące kapitału banków, rezerwa na straty z tytułu pożyczek bankowych oraz lewarowanie w kontekście wyceny. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego wydał zalecenia mające na celu zmniejszenie ryzyka, że system ramowy dla kapitału regulacyjnego wzmocni przenoszenie wstrząsów między sektorem finansowym a sektorem realnej gospodarki. W zaleceniach tych proponuje się, aby instytucje w mniejszym stopniu polegały na cyklicznym oszacowywaniu kapitału na podstawie wartości narażonej na ryzyko i tworzyły większe rezerwy na pokrycie ryzyka związanego z instrumentami resekurytyzacyjnymi oraz ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji w przypadku niesekurytyzowanych produktów kredytowych. Wspierając zalecenia FSF i Grupy G-20, Komitet Bazylejski opracowuje obecnie bardziej szczegółowe zmiany obecnych zasad, zgodnie z harmonogramem ustalonym przez Grupę G-20.

W swoich zasadach prawidłowych praktyk w zakresie wynagrodzeń FSF wzywa do posiadania skutecznych systemów wynagrodzeń oraz do korygowania wynagrodzeń o wszelkiego rodzaju ryzyka, aby zapewnić symetryczność pomiędzy wynagrodzeniem a faktem zmaterializowania lub niezmaterializowania się ryzyka, a także do uwzględnienia horyzontu czasowego ryzyka. FSF zaleca również, aby wdrażanie tych zasad przez przedsiębiorstwa było egzekwowane za pomocą nadzoru.

Komisja poczyniła pierwszy krok w stronę rozwiązania problemów wynikających ze źle zaprojektowanych struktur wynagrodzeń, przyjmując w dniu 30 kwietnia 2009 r. zalecenia w sprawie systemu wynagrodzeń dyrektorów spółek notowanych na rynku regulowanym⁷ oraz w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych⁸. W komunikacie towarzyszącym zaleceniom wskazano, że DWK zostaną zmienione, aby włączyć system

⁴ http://www.g20.org/Documents/Fin_Deps_Fin_Reg_Annex_020409_-_1615_final.pdf

⁵ Europejscy przywódcy wyrazili swoje poparcie dla tych środków podczas posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 19-20 marca 2009 r.

⁶ http://www.fsforum.org/publications/r_0904a.pdf

⁷ Zalecenie Komisji uzupełniające zalecenia 2004/913/WE i 2005/162/WE w sprawie systemu wynagrodzeń dyrektorów spółek notowanych na rynku regulowanym (C(2009)3177/2).

⁸ Zalecenie Komisji w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych (C(2009)3159/2).

wynagrodzeń w bankach i przedsiębiorstwach inwestycyjnych w zakres nadzoru ostrożnościowego.

Zasady dotyczące polityki wynagrodzeń zostały opracowane również przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, który opublikował je w dniu 20 kwietnia 2009 r. Zakres tych zasad obejmuje politykę wynagrodzeń stosowaną w organizacji oraz skupia się na najważniejszych aspektach takich jak zestrojenie celów przedsiębiorstwa i celów indywidualnych pracowników, system nadzoru i podejmowania decyzji, pomiary wyników oraz formy wynagrodzenia.

Niniejszy wniosek ma na celu zrealizowanie zobowiązań wymienionych w komunikacie Komisji z dnia 4 marca i jest zgodny z ogólnymi celami międzynarodowymi uzgodnionymi przez przywódców krajów Grupy G-20.

Zgodnie z zobowiązaniami podjętymi w komunikacie z dnia 4 marca Komisja zaproponuje w październiku 2009 r. dalsze zmiany DWK mające na celu przeciwdziałanie ryzyku płynności i nadmiernemu lewarowaniu, wprowadzenie przepisów dotyczących dynamicznego tworzenia rezerw kapitałowych oraz zlikwidowanie krajowych opcji i swobód decyzyjnych, aby przybliżyć się do stworzenia wspólnego zbioru zasad.

2. KONSULTACJE SPOŁECZNE

W dniach od 25 marca do 29 kwietnia 2009 r. przeprowadzono otwarte konsultacje internetowe w sprawie proponowanego projektu zmian przepisów dotyczących portfela handlowego i sekurytyzacji. Komisja otrzymała osiemnaście odpowiedzi.

W odpowiedziach tych wyrażono generalne poparcie dla celów, które postawiła sobie Komisja w projektach wniosków. Niektórzy respondenci wyrazili obawę, że podejście do resekurytyzacji nie jest dostatecznie ukierunkowane. Obawy te wynikały jednak z założenia, że intencją Komisji jest wprowadzenie *de facto* całkowitego zakazu poprzez zobowiązanie instytucji do pomniejszania kapitału o *wszystkie* resekurytyzacje. Działanie takie nie było intencją Komisji, w związku z tym wprowadzono pewne modyfikacje, które bardziej różnicują to podejście.

W dniach od 29 kwietnia do 6 maja 2009 r. na stronach internetowych DG ds. rynku wewnętrznego przeprowadzono oddzielne konsultacje społeczne w sprawie proponowanego projektu przepisów w sprawie polityki wynagrodzeń. Otrzymano dwadzieścia trzy odpowiedzi od instytucji finansowych, przedstawicieli branży, państw członkowskich i organów regulacyjnych.

Większość respondentów wyraziła poparcie dla zasady, zgodnie z którą polityka wynagrodzeń w sektorze bankowym powinna być zgodna z prawidłowym i skutecznym zarządzaniem ryzykiem oraz powinna zostać włączona w zakres przeglądu nadzorczego na podstawie DWK.

Niektórzy respondenci wyrazili zaniepokojenie, ponieważ kształt polityki i praktyk w zakresie wynagrodzeń jest dostosowywany do struktury poszczególnych instytucji i ich modelu działalności, w związku z czym zasady przedstawione w DWK nie powinny mieć charakteru nadmiernie nakazowego. Komisja uważa, że brzmienie przepisów dopuszcza niezbędną elastyczność, ponieważ wymaga od przedsiębiorstw przestrzegania zasad w sposób odpowiadający ich wielkości, wewnętrznej organizacji oraz charakterowi, zakresowi i

złożoności ich działalności. Inni respondenci obawiali się, że włączenie wynagrodzeń pracowników (nienależących do kadry kierowniczej) w zakres przeglądu nadzorczego może niekorzystnie wpłynąć na układy zbiorowe obowiązujące w bankach i przedsiębiorstwach inwestycyjnych w odniesieniu dla pracowników innych niż kadry kierownicze.

3. OCENA SKUTKÓW

W sumie dokonano oceny czternastu różnych wariantów strategicznych. W poniższym streszczeniu opisano preferowany wariant strategiczny i jego oczekiwane skutki.

Portfel handlowy

W zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfeli handlowych banków wprowadzone zostaną następujące ukierunkowane zmiany, spójne ze zmianami przewidzianymi przez Komitet Bazylejski:

- Dodanie do zwykłej wartości narażonej na ryzyko dodatkowego buforu kapitałowego obliczanego na podstawie wartości narażonej na ryzyko w scenariuszu skrajnym. Zgodnie z przybliżonymi szacunkami zmiana ta powinna podwoić obecne wymogi kapitałowe dotyczące portfela handlowego.
- Rozszerzenie narzutu z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązań, który obowiązuje obecnie w odniesieniu do portfela handlowego, tak aby pokrywał straty niewynikające z niewykonania zobowiązania przez emitenta, m.in. spadek ratingu. Zmiana ta jest reakcją na fakt, że niedawne straty z tytułu papierów dłużnych w większości przypadków nie miały związku z niewywiązywaniem się emitentów z zobowiązań. Skutki tej zmiany będą zależeć od składu portfeli banków w warunkach panujących po zakończeniu się kryzysu.
- Podstawą narzutu w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych w portfelu handlowym staną się już istniejące w portfelu bankowym zwykłe wagi ryzyka. Również w tym przypadku skutki tej zmiany będą zależeć od składu portfeli banków w warunkach panujących po kryzysie.

Banki utrzymują zwykle kapitał na poziomie odpowiadającym wyznaczonym wewnątrz „wartościom docelowym”, co może prowadzić do wyższego poziomu kapitału niż jest wymagany zgodnie z minimalnymi wymogami kapitałowymi. W związku z tym nie jest łatwo oszacować, ile dodatkowego kapitału banki będą musiały zgromadzić, aby zastosować się do proponowanych zmian. Zwiększenie minimalnych wymogów kapitałowych może zostać częściowo pokryte za pomocą już istniejących buforów kapitałowych. I tak na przykład ogólny wskaźnik wypłacalności dużych instytucji finansowych w strefie euro wynosił na koniec pierwszego półrocza 2008 r. średnio 11,4 %, co wskazuje, że średnia wysokość bufora kapitałowego (kwota przewyższająca minimalny wymóg kapitałowy) wynosiła 3,4 % aktywów ważonych ryzykiem.

Resekurytyzacje

Zgodnie z podejściem opracowanym przez Komitet Bazylejski pozycjom resekurytyzacyjnym przypisywane byłyby wyższe wymogi kapitałowe niż innym pozycjom sekurytyzacyjnym, co odzwierciedla wyższe ryzyko nieoczekiwanej straty z tytułu trwałej utraty wartości.

W przypadku szczególnie złożonych resekurytyzacji, przedstawione propozycje zastrzegają wymogi dotyczące należytej staranności (*due diligence*) oraz procedurę nadzorczą egzekwującą te wymogi. W przypadku inwestycji, których przedmiotem są resekurytyzacje o szczególnie wysokim stopniu złożoności, banki będą musiały wykazać wobec organu nadzoru, że spełnione zostały niezbędne standardy w zakresie należytej staranności. Jeżeli nie są w stanie tego udowodnić, należy zasadniczo odliczyć je od kapitału. Jeżeli zostanie stwierdzone, że instytucje nie spełniają w dostatecznym stopniu wymogów należytej staranności, otrzymają zakaz inwestowania w przyszłości w tego typu instrumenty.

Wpływ tych środków na przyszłą podaż kredytów (które są finansowane częściowo z emisji resekurytyzacji takich jak niektóre dodatkowo zabezpieczone papiery dłużne) należy oceniać w świetle poziomu ich emisji w warunkach rynkowych, które będą panowały po kryzysie. Istnieją dowody, że łączna wielkość emisji dodatkowo zabezpieczonych papierów dłużnych w Europie zmniejszyła się z 88,7 mld EUR w 2007 r. do 47,9 mld EUR w 2008 r. Spadek ten byłby jeszcze większy, gdyby nie fakt, że Europejski Bank Centralny i Bank Anglii akceptują sekurytyzacje jako zabezpieczenie – w 2008 r. banki utrzymały w swoim posiadaniu 95 % wszystkich emisji sekurytyzacyjnych, przeznaczając je na potrzeby transakcji z przyrzeczeniem odkupu, natomiast rynek pierwotny był *de facto* zamknięty z powodu bardzo ograniczonego popytu inwestorów na te instrumenty. Na tle tych trendów wydaje się, że niniejszy środek może pociągnąć za sobą dodatkowe skutki dla emisji dodatkowo zabezpieczonych papierów dłużnych i podaży kredytu tylko w ograniczonym zakresie. Niniejszy środek może jednak spowolnić ożywienie rynku wtórnego dla tych instrumentów.

Ujawnianie ryzyk sekurytyzacyjnych

Zgodnie ze standardami uzgodnionymi na forum międzynarodowym zwiększone zostaną wymogi dotyczące ujawniania informacji dotyczących szeregu obszarów, m.in. ekspozycji sekurytyzacyjnych w portfelu handlowym i utrzymywania mechanizmów finansowania pozabilansowego.

Zmiany te pomogą inwestorom lepiej zrozumieć profil ryzyka banków oraz polepszą zarządzanie ryzykiem w bankach dzięki większej przejrzystości. Dodatkowe obciążenie administracyjne dla sektora bankowego w UE jest szacowane na kwotę 1,3 mln EUR rocznie i przewiduje się, że w większości spadnie ono na większe instytucje, które stosują bardziej zaawansowane metody zarządzania ryzykiem.

Przegląd nadzorczy polityki wynagrodzeń

Proponowane zmiany zobowiążą instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne do utrzymywania polityki wynagrodzeń, która jest spójna ze skutecznym zarządzaniem ryzykiem. Odpowiednie zasady zostaną zawarte w DWK, ale będą one blisko powiązane z zasadami określonymi w zaleceniu Komisji C(2009) 3159 z dnia 30 kwietnia 2009 r. w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych.

Nadanie wiążącego charakteru zasadom określonym w zaleceniu zwiększy ich przestrzeganie przez instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne.

Wniosek dopuszcza elastyczność we wdrażaniu nowych obowiązków i ogólnych zasad przez przedsiębiorstwa, tak więc mogą je dostosowywać do swojej wielkości i wewnętrznej organizacji oraz charakteru, zakresu i złożoności ich działalności. Podejście to może zminimalizować początkowe i bieżące koszty ponoszone przez przedsiębiorstwa, dlatego też

dano mu pierwszeństwo nad alternatywnym podejściem wymagającym od wszystkich przedsiębiorstw, niezależnie od ich wielkości, rygorystycznego i jednolitego przestrzegania zasad określonych w zaleceniu Komisji C(2009) 3159 z dnia 30 kwietnia 2009 r. w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych.

WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet Wspólnoty.

4. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Z uwagi na fakt, że zmiany muszą zostać wprowadzone do już obowiązującej dyrektywy, najważniejszym instrumentem jest dyrektywa zmieniająca. Niniejsza dyrektywa zmieniająca powinna mieć tę samą podstawę prawną jak zmieniana przez nią dyrektywa. Wniosek opiera się zatem na art. 47 ust. 2 Traktatu WE, który stanowi podstawę prawną harmonizacji przepisów dotyczących podejmowania i wykonywania działalności, m.in. przez instytucje kredytowe.

Zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności określonymi w art. 5 Traktatu WE, cele wniosku nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest ich lepsze osiągnięcie przez Wspólnotę. Proponowane przepisy nie wykraczają poza zakres niezbędny do osiągnięcia postawionych celów.

Tylko prawodawstwo wspólnotowe może zagwarantować, że instytucje kredytowe prowadzące działalność w więcej niż jednym państwie członkowskim podlegają takim samym wymogom w zakresie nadzoru ostrożnościowego, w tym przypadku poprzez doprowadzenie do dalszego wzmocnienia już zharmonizowanych uregulowań dotyczących wymogów kapitałowych dla instytucji kredytowych i przedsiębiorstw inwestycyjnych za pomocą bardziej rygorystycznych wymogów kapitałowych w odniesieniu do pozycji portfela handlowego, przestrzegania należytej staranności, podwyższenia wymogów kapitałowych w odniesieniu do złożonych resekurytyzacji oraz wprowadzenia wyraźnych zasad dotyczących struktur wynagrodzeń, a także odpowiednich środków i sankcji nadzorczych w tym zakresie.

5. SZCZEGÓŁOWE OMÓWIENIE WNIOSKU

5.1. Wymogi kapitałowe w odniesieniu do resekurytyzacji

(artykuł 1 ust. 1 i 9 oraz załącznik I ust. 3)

Resekurytyzacje są to sekurytyzacje, których instrument bazowy stanowią pozycje sekurytyzacyjne. Służą one zwykle przetwarzaniu ekspozycji sekurytyzacyjnych średniego ryzyka w nowe papiery wartościowe. Agencje ratingowe i uczestnicy rynku oceniają zwykle ryzyko kredytowe takich resekurytyzacji jako niskie. Ze względu jednak na złożoność takich resekurytyzacji i ich wrażliwość na skorelowane straty, wiążą się one z wyższym ryzykiem niż zwykle sekurytyzacje. Niniejszy wniosek obejmuje zatem szereg wymogów kapitałowych, które są wyższe niż w przypadku zwykłych pozycji sekurytyzacyjnych o takim samym ratingu.

We wniosku przewidziano ponadto zaostrzenie procedury nadzorczej w przypadku szczególnie złożonych resekurytyzacji. Przegląd nadzorczy przeprowadzany na próbach, który ma zastosowanie do sekurytyzacji i resekurytyzacji o zwykłym poziomie złożoności, nie jest wystarczająco rygorystyczny w przypadku niektórych resekurytyzacji charakteryzujących się tak wysoką złożonością, że stawia ona pod znakiem zapytania zdolność banku do pełnego zrozumienia charakteru ekspozycji bazowych i związanych z nimi ryzyk. Wniosek zawiera w związku z tym wymóg sprawdzania zgodności ze standardami dotyczącymi należytej staranności, które mają zastosowanie wobec banków dokonujących inwestycji w takie produkty, w przypadku każdej dokonywanej inwestycji z osobna. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego będzie zbliżać do siebie praktyki nadzorcze, ustalając, które typy resekurytyzacji należy traktować jako „bardzo złożone”, tak aby zdolność instytucji do dochowania należytej staranności w odniesieniu do takich instrumentów mogła być sprawdzana przez organy nadzorcze w każdym indywidualnym przypadku. W wyjątkowych przypadkach, gdy bank nie jest w stanie wykazać wobec swojego organu regulacyjnego, że wywiązał się z obowiązku dochowania należytej staranności w odniesieniu do bardzo złożonych resekurytyzacji, danej pozycji resekurytyzacyjnej przypisywana jest waga ryzyka 1250 %. Ten sposób ujmowania w kapitale ma zastosowanie do nowych resekurytyzacji wyemitowanych po dniu 31 grudnia 2010 r. i będzie stosować się do już istniejących pozycji resekurytyzacyjnych po dniu 31 grudnia 2014 r. tylko wówczas, gdy po tej dacie zostaną dodane nowe lub zastąpione wcześniejsze ekspozycje bazowe. W związku z tym waga ryzyka 1250 % nie może być stosowana wobec już istniejących pozycji resekurytyzacyjnych (chyba że ekspozycje bazowe tych pozycji zostaną zmienione po 2014 r.).

5.2. Zmiany techniczne

(artykuł 1 ust. 5 i załącznik II ust. 4; art. 1 ust. 7; art. 2 ust. 2 i 3; załącznik I ust. 2 i załącznik II ust. 2)

W 2006 r. Komisja i Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powołali Grupę ds. transpozycji dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych, aby ułatwić spójne wdrożenie i stosowanie DWK w całej UE. W opinii tej grupy niektóre przepisy techniczne zawarte w tych dyrektywach powinny zostać bardziej uszczegółowione. W niniejszej dyrektywie doprecyzowuje się m.in., że wymogi kapitałowe z tytułu ryzyka rozliczenia mają zastosowanie również do portfela niehandlowego.

5.3. Wymogi dotyczące ujawnień informacji

(artykuł 1 ust. 11 i załącznik I ust. 4)

Niniejszy wniosek zaostrza dotychczas przewidziane w DWK wymogi dotyczące ujawnień w zakresie ekspozycji sekurytyzacyjnych instytucji. W przyszłości wymogi dotyczące ujawnień będą obejmować nie tylko ryzyka związane z pozycjami sekurytyzacyjnymi w portfelu niehandlowym, ale również w portfelu handlowym.

5.4. Wymogi kapitałowe z tytułu ryzyka rynkowego dotyczące sekurytyzacji

(artykuł 1 ust. 4, 6 i 8; art. 2 ust. 1; załącznik II ust. 1)

Wymogi kapitałowe dotyczące sekurytyzacji w portfelu handlowym są obecnie obliczane w taki sposób, jak gdyby instrumenty te stanowiły pozycje z tytułu zwykłego zadłużenia.

Podejście to kontrastuje z podejściem stosowanym w przypadku portfela bankowego, przewidującym stosowanie odrębnego zestawu wymogów kapitałowych, który jest bardziej zróżnicowany i w większym stopniu uwzględnia ryzyko. Zgodnie z niniejszym wnioskiem wymogi kapitałowe dotyczące portfela handlowego będą opierać się na wymogach obowiązujących w odniesieniu do równoważnych papierów wartościowych w portfelu bankowym.

5.5. Wymogi kapitałowe z tytułu ryzyka rynkowego bazujące na modelach wewnętrznych

(załącznik II ust. 3)

Instytucje mogą obecnie obliczać swoje wymogi kapitałowe z tytułu ryzyk rynkowych związanych z portfelem handlowym za pomocą własnych modeli szacujących potencjalne straty z tytułu niekorzystnych zmian rynkowych mogących nastąpić w przyszłości. W latach 2007–2008 stało się jasne, że wewnętrzne modele systematycznie niedoszacowują wysokość potencjalnej straty w warunkach skrajnych. Niedoszacowanie to prowadziło do niedostatecznych wymogów kapitałowych oraz cyklicznej zmienności kapitałów banków w sytuacji pogarszających się warunków rynkowych. W związku z tym niniejsza dyrektywa zaostrzy pod pewnymi względami wymogi kapitałowe bazujące na modelach wewnętrznych:

- zostanie wprowadzony wymóg odrębnego szacowania potencjalnych strat podczas wydłużonego okresu niekorzystnych warunków, zwiększając w ten sposób odporność modeli w warunkach skrajnych i ograniczając potencjalną procykliczność tych modeli;
- instytucje będą miały obowiązek szacować nie tylko ryzyko strat wynikających z niewykonania zobowiązań z tytułu pozycji dłużnych w portfelu handlowym, ale również potencjalnych strat wynikających z pogorszenia się jakości kredytowej niewynikającego z niewykonania zobowiązania;
- w związku z wątpliwościami dotyczącymi zdolności modeli wewnętrznych do odpowiedniego ujmowania szczególnego profilu ryzyka charakterystycznego dla pozycji sekurytyzacyjnych, instytucje będą miały obowiązek obliczać odrębny, ujednolicony narzut kapitałowy z tytułu ryzyk związanych z pozycjami sekurytyzacyjnymi w portfelu handlowym.

5.6 Zasady polityki wynagrodzeń

(artykuł 1 ust. 2 i 3; załącznik I ust. 1 i ust. 4 ppkt (iii))

Zgodnie z obecnymi europejskimi ramami nadzoru nie istnieje wyraźny wymóg nakazujący poddanie polityki wynagrodzeń instytucji finansowych przeglądowi nadzorcemu. W związku z tym organy nadzoru zwykle nie koncentrują się na skutkach polityki wynagrodzeń dla ryzyka i skutecznego zarządzania ryzykiem.

Proponowana zmiana DWK ma na celu:

- nałożenie na instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa finansowe wiążącego zobowiązania, zgodnie z którym ich polityki i praktyki w zakresie wynagrodzeń powinny być zgodne z prawidłowym i skutecznym zarządzaniem ryzykiem i sprzyjać takiemu zarządzaniu

ryzykiem oraz powinny im towarzyszyć ogólne zasady dotyczące prawidłowych wynagrodzeń;

- włączenie polityki wynagrodzeń w zakres przeglądu nadzorczego na podstawie DWK, tak aby organy nadzoru były uprawnione do żądania od przedsiębiorstwa podjęcia działań w celu usunięcia nieprawidłowości ujawnionych przez te organy;
- zagwarantowanie organom nadzoru możliwości nakładania kar finansowych lub niefinansowych (w tym grzywien) na przedsiębiorstwa, które nie przestrzegają tego obowiązku.

Proponowany wymóg będzie miał zastosowanie do instytucji kredytowych oraz na mocy art. 34 dyrektywy 2006/49/WE do przedsiębiorstw inwestycyjnych, które są uprawnione i uregulowane na mocy dyrektywy 2004/39/WE w sprawie rynków instrumentów finansowych.

Zakres proponowanego wymogu ogranicza się do wynagrodzeń dla pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka banku lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego. Wymóg ten zostaje w ten sposób ukierunkowany na politykę wynagrodzeń osób, których decyzje mogą wpłynąć na poziom ryzyka podejmowanego przez instytucję.

Proponowane ogólne zasady dotyczące prawidłowych wynagrodzeń nie mają służyć do określenia wysokości i formy wynagrodzenia, a odpowiedzialność za wyznaczenie i stosowanie polityki wynagrodzeń pozostaje w rękach odpowiedniej instytucji. Przedsiębiorstwa mogą stosować zasady w sposób elastyczny, odpowiadający ich wielkości, wewnętrznej organizacji oraz charakterowi, zakresowi i złożoności ich działalności. Instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne prowadzą inny rodzaj działalności i tolerują inne poziomy ryzyka, w związku z czym ich struktury wynagrodzeń i sposób stosowania zasad dotyczących wynagrodzeń będzie inny.

Nadzór ostrożnościowy w ramach przeglądu nadzorczego będzie koncentrować się na kwestii zgodności polityki i praktyk w zakresie wynagrodzeń z prawidłowym zarządzaniem ryzykiem, uwzględniając charakter działalności przedsiębiorstwa. Wniosek zobowiązuje Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego do dopilnowania, aby powstały wytyczne dotyczące prawidłowej polityki wynagrodzeń w sektorze bankowym, które będą służyć harmonizacji ocen nadzorczych oraz jako pomoc dla przedsiębiorstw w przestrzeganiu tych zasad.

W przypadku ujawnienia nieprawidłowości przez organ nadzoru, organ ten może zażądać od instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego podjęcia środków jakościowych lub ilościowych w celu usunięcia tych nieprawidłowości. Środki te mogą obejmować nałożenie na przedsiębiorstwo zobowiązania („jakościowego”) do naprawy sytuacji przez zmianę struktury wynagrodzeń, aby ograniczyć związane z nią ryzyko oraz, w odpowiednich przypadkach, nałożenie („ilościowego”) obowiązku utrzymywania dodatkowych funduszy własnych na pokrycie ryzyka.

Oprócz tego przepisy dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych powinny uprawniać właściwe organy do nakładania kar w przypadku złamania wymogów przewidzianych w DWK (w tym proponowanego wymogu dotyczącego polityki wynagrodzeń). To prawo do nakładania sankcji jest rozdzielne od prawa do żądania od przedsiębiorstw podejmowania środków jakościowych lub ilościowych. Proponowana zmiana do art. 54 dyrektywy 2006/48/WE ma na celu zapewnienie, że organy nadzoru dysponują zarówno sankcjami

finansowymi, jak i niefinansowymi, oraz że sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Ta proponowana zmiana DWK stanowi uzupełnienie zalecenia Komisji w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych. W kontekście przestrzegania obowiązku przewidzianego w DWK istotnymi dokumentami są bardziej szczegółowe zasady określone w zaleceniu Komisji oraz wytyczne Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego. Dokumenty te powinny dostarczyć bardziej szczegółowych wskazówek na temat sposobów wywiązania się z obowiązku oraz stanowią ramy oceny struktury wynagrodzeń w przedsiębiorstwach przez organy regulacyjne.

5.7 Ogólne wyjaśnienie dotyczące przeglądu nadzorczego na podstawie art. 136 ust. 2

Proponowany nowy akapit w art. 136 ust. 2 ma na celu wyjaśnienie, że dokonując przeglądu nadzorczego właściwe organy powinny brać pod uwagę ilościowe oraz jakościowe aspekty oceny kapitału wewnętrznego instytucji kredytowych zgodnie z art. 123, jak również zasady, procesy, mechanizmy i strategie instytucji kredytowych zgodnie z art. 22. Wyjaśnienie to dotyczy całego procesu przeglądu i nie ogranicza się tylko do przeglądu nowego wymogu dotyczącego polityki i praktyk w zakresie wynagrodzeń. Zmiana ma na celu ułatwienie dalszej konwergencji praktyk nadzorczych w UE.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczego polityki wynagrodzeń

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁹,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu¹⁰,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Nierozważne podejmowanie nadmiernego ryzyka w sektorze bankowym doprowadziło do bankructwa wielu instytucji finansowych i do problemów systemowych w państwach członkowskich oraz na całym świecie. Istnieje wiele złożonych przyczyn wyjaśniających, dlaczego podmioty podejmowały takie ryzyko, ale organy nadzorczo-regulacyjne, w tym Grupa G-20 i Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, są zgodne, że jednym z czynników, które się do tego przyczyniły, była nieodpowiednia struktura wynagrodzeń w niektórych instytucjach finansowych. Polityka wynagrodzeń, która zachęca do podejmowania ryzyka wykraczającego poza ogólny poziom ryzyka tolerowany przez instytucję, może osłabić prawidłowe i skuteczne zarządzanie ryzykiem oraz nasilić nadmierne podejmowanie ryzyka.
- (2) Zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe¹¹ wymagane jest, aby instytucje kredytowe posiadały uregulowania, strategie, procesy i mechanizmy służące do zarządzania ryzykami, na które instytucje te są narażone. Na mocy dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych¹² wymóg ten obowiązuje przedsiębiorstwa inwestycyjne w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21

⁹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹⁰ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹¹ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

¹² Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG¹³. Dyrektywa 2006/48/WE zawiera wymóg, zgodnie z którym właściwe organy powinny dokonywać przeglądu tych uregulowań, strategii, procesów i mechanizmów, oraz oceniać, czy fundusze własne utrzymywane przez daną instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne gwarantują odpowiednie zarządzanie ryzykami, na które jest lub może być narażona ta instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne, oraz odpowiednie pokrycie tych ryzyk. W odniesieniu do grup bankowych nadzór ten jest prowadzony w sposób skonsolidowany i obejmuje finansowe spółki holdingowe oraz powiązane instytucje finansowe we wszystkich jurysdykcjach.

- (3) W celu zapobieżenia ewentualnemu niekorzystnemu wpływowi źle zaprojektowanych struktur wynagrodzeń na prawidłowość zarządzania ryzykiem i kontrolę podejmowania ryzyka przez osoby fizyczne, należy uzupełnić wymogi przewidziane w dyrektywie 2006/48/WE, zobowiązując wyraźnie instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne, aby w odniesieniu do kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka danej instytucji lub przedsiębiorstwa, ustanowiły i stosowały politykę i praktyki w zakresie wynagrodzeń, które są zgodne ze skutecznym zarządzaniem ryzykiem.
- (4) Ponieważ nierozważne podejmowanie nadmiernego ryzyka może zagrozić dobrej kondycji finansowej instytucji finansowych i zdestabilizować system bankowy, ważne jest, aby nowe wymogi dotyczące polityki i praktyk w zakresie wynagrodzeń były wdrażane w jednolity sposób. Należy zatem wskazać najważniejsze zasady dotyczące prawidłowego systemu wynagrodzeń mające zagwarantować, że struktura wynagrodzeń nie zachęca osób fizycznych do podejmowania nadmiernego ryzyka i jest dostosowana do gotowości instytucji do podejmowania ryzyka, reprezentowanych przez nią wartości oraz jej długoterminowych interesów. Aby zagwarantować dopasowanie polityki wynagrodzeń do zarządzania ryzykiem w instytucji finansowej, organ zarządzający (pełniący funkcję nadzorczą) każdej instytucji finansowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego powinien ustanowić ogólne zasady, które mają być stosowane, a polityka wynagrodzeń powinna podlegać niezależnemu przeglądowi wewnętrznemu co najmniej raz w roku.
- (5) Polityka wynagrodzeń powinna dążyć do zestrojenia celów osobistych pracowników z długoterminowymi interesami danej instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego. Ocena składników wynagrodzenia zależnych od wyników powinna być przeprowadzana na podstawie wyników długoterminowych i uwzględniać związane z nimi ryzyka, które mogą się jeszcze zmaterializować. Ocena wyników powinna odbywać się w ramach wieloletnich, obejmujących na przykład okres od trzech do pięciu lat, tak aby procedura oceny opierała się na wynikach z dłuższego okresu i aby faktyczna wypłata składników wynagrodzenia zależnych od wyników była rozłożona w ramach cyklu koniunkturalnego.
- (6) Również zalecenie Komisji z dnia 30 kwietnia 2009 r. w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych¹⁴ zawiera zasady dotyczące prawidłowej

¹³ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

¹⁴ C(2009) 3159

polityki wynagrodzeń, które wskazują sposoby wywiązania się z tego zobowiązania i są zgodne z zasadami przedstawionymi w niniejszej dyrektywie oraz stanowią ich uzupełnienie.

- (7) Przepisy dotyczące wynagrodzeń powinny pozostawać bez uszczerbku dla praw partnerów społecznych w ramach negocjowania układów zbiorowych, które mogą mieć zastosowanie w odpowiednich przypadkach.
- (8) W celu zagwarantowania szybkiego i skutecznego egzekwowania przepisów, właściwe organy powinny mieć ponadto prawo do nakładania finansowych lub niefinansowych środków i kar w przypadku naruszenia wymogów dyrektywy 2006/48/WE, w tym wymogu dotyczącego posiadania polityki wynagrodzeń, która jest zgodna z prawidłowym i skutecznym zarządzaniem ryzykiem. Sankcje takie powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.
- (9) W celu zagwarantowania skutecznego nadzoru nad ryzykami, których źródłem są nieodpowiednie struktury wynagrodzeń, polityka i praktyki w zakresie wynagrodzeń przyjmowane przez instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne powinny zostać włączone w zakres przeglądu nadzorczego na podstawie dyrektywy 2006/48/WE. W ramach tego przeglądu organy nadzorcze oceniałyby, czy polityka i praktyki w zakresie wynagrodzeń mogą zachęcać pracowników do nadmiernego podejmowania ryzyka.
- (10) W celu wspierania konwergencji nadzoru w odniesieniu do oceny polityki i praktyk w zakresie wynagrodzeń, Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powinien dopilnować, aby powstały wytyczne dotyczące prawidłowej polityki wynagrodzeń w sektorze bankowym. Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych powinien pomagać w opracowaniu takich wytycznych w zakresie, w którym wytyczne te miałyby zastosowanie również do polityki wynagradzania osób zaangażowanych w świadczenie usług inwestycyjnych i prowadzenie działalności inwestycyjnej przez instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych¹⁵.
- (11) Ponieważ źle zaprojektowane polityki wynagrodzeń i systemy motywacyjne mogą zwiększyć do niedopuszczalnego poziomu ryzyka, na jakie są narażone instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne, jest stosowne, aby właściwe organy nakładały na podmioty środki jakościowe lub ilościowe w celu usunięcia nieprawidłowości w ich politykach wynagrodzeń, które zostały ujawnione podczas przeglądu nadzorczego (2. filar). Jednym ze środków jakościowych stojących do dyspozycji właściwych organów jest zobowiązanie instytucji kredytowych lub przedsiębiorstw inwestycyjnych do ograniczenia ryzyka nieodłącznie związanego z ich działalnością, produktami lub systemami, w tym ze strukturami wynagrodzeń, w zakresie, w którym są one niezgodne ze skutecznym zarządzaniem ryzykiem. Środki ilościowe obejmują wymóg utrzymywania dodatkowych funduszy własnych.
- (12) Aby struktury wynagrodzeń i związane z nimi ryzyko były dostatecznie przejrzyste dla rynku, instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne powinny ujawniać do

¹⁵ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

publicznej wiadomości informacje na temat ich polityk i praktyk w zakresie wynagrodzeń tych pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka danej instytucji lub przedsiębiorstwa. Obowiązek ten powinien jednak pozostawać bez uszczerbku dla dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych¹⁶.

- (13) Przegląd ryzyk, na które może być narażona instytucja kredytowa, powinien prowadzić do skutecznych środków nadzorczych. W związku z tym niezbędne jest osiągnięcie dalszej konwergencji w celu ułatwienia wspólnych decyzji organów nadzoru i zagwarantowania równych warunków konkurencji we Wspólnocie.
- (14) Sekurytyzacje przetwarzające inne sekurytyzacje i związane z wyższym ryzykiem kredytowym niż zwykła sekurytyzacja powinny być podlegać innym wymogom kapitałowym, aby wyraźnie zniechęcić instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne do inwestowania w sekurytyzacje o szczególnie wysokim stopniu złożoności i ryzyka.
- (15) Zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE banki inwestujące w resekurytyzacje mają obowiązek dochować należytej staranności w odniesieniu do sekurytyzacji bazowych i ekspozycji niesekurytyzacyjnych, które stanowią pierwotną bazę tych pierwszych. W zależności od stopnia złożoności poszczególnych warstw struktur sekurytyzacyjnych oraz w zależności od stopnia złożoności lub zróżnicowania ekspozycji niesekurytyzacyjnych, które stanowią pierwotną bazę tych resekurytyzacji, przestrzeganie obowiązku należytej staranności może być niemożliwe lub nieekonomiczne. Dotyczy to w szczególności sytuacji, gdy pierwotną ekspozycję bazową stanowi na przykład dług z tytułu wykupu lewarowanego lub finansowania typu *project finance*. W takich przypadkach instytucje nie powinny inwestować w bardzo złożone resekurytyzacje tego typu. Dokonując przeglądu obowiązku dochowania należytej staranności, właściwe organy powinny zwrócić szczególną uwagę na takie bardzo złożone resekurytyzacje i wymagać ich odliczenia w pełnej wysokości od kapitału, chyba że instytucja wykazała przekonująco, w sposób zadowalający właściwe organy, że w każdym poszczególnym przypadku bardzo złożonej ekspozycji resekurytyzacyjnej instytucja ta dochowała należytej staranności zgodnie z wymogami dyrektywy 2006/48/WE, w tym w odniesieniu do pierwotnych ekspozycji bazowych.
- (16) W celu zwiększania konwergencji praktyk nadzorczych w zakresie nadzoru nad obowiązkiem dochowania należytej staranności dotyczącym bardzo złożonych resekurytyzacji, Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powinien ustanowić wytyczne, obejmujące m.in. definicję lub kryteria pozwalające określić typy resekurytyzacji, które należy traktować w tym celu jako „bardzo złożone”. Taka definicja lub takie kryteria powinny być dostosowywane do zmian zachodzących w praktykach rynkowych.
- (17) Przepisy dyrektywy 2006/49/WE dotyczące ostrożnej wyceny powinny stosować się do wszystkich instrumentów wycenianych według wartości godziwej, zarówno tych należących do portfela handlowego instytucji, jak i do portfela niehandlowego. Należy

¹⁶ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

doprecyzować, że w przypadkach gdy stosowanie zasady ostrożnej wyceny prowadziłyby do niższej wartości księgowej niż faktycznie ujęta w zapisach księgowych, należy pomniejszyć fundusze własne o kwotę bezwzględną tej różnicy.

- (18) Instytucje powinny mieć możliwość wyboru, czy chcą stosować wymóg kapitałowy, czy też pomniejszać fundusze własne o pozycje sekurytyzacyjne, którym zgodnie z dyrektywą przypisuje się wagę ryzyka 1250 %, niezależnie od tego, czy pozycje te należą do portfela handlowego czy też niehandlowego.
- (19) Wymogi kapitałowe dotyczące ryzyka rozliczenia powinny znajdować zastosowanie również do portfela niehandlowego.
- (20) Instytucje inicjujące lub sponsorujące powinny zostać pozbawione możliwości obchodzenia zakazu ukrytego wsparcia poprzez wykorzystywanie swoich portfeli handlowych do udzielenia takiego wsparcia.
- (21) Bez uszczerbku dla ujawnień, które są wyraźnie wymagane na mocy niniejszej dyrektywy, celem obowiązku ujawniania informacji powinno być udostępnianie uczestnikom rynku rzetelnych i wyczerpujących informacji na temat profilu ryzyka poszczególnych instytucji. Instytucje te powinny mieć zatem obowiązek ujawniania dodatkowych informacji, które nie są wyraźnie wymienione w niniejszej dyrektywie, o ile jest to konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (22) W celu zapewnienia spójnego wdrożenia dyrektywy 2006/48/WE w całej Wspólnocie, Komisja i Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powołały w 2006 r. grupę roboczą (Grupę ds. transpozycji dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych), której powierzono zadanie omówienia i rozwiązania kwestii związanych z wdrożeniem tej dyrektywy. W opinii tej grupy niektóre przepisy techniczne zawarte w dyrektywach 2006/48/WE i 2006/49/WE powinny zostać bardziej uszczegółowione. Należy zatem odpowiednio dostosować te przepisy.
- (23) W przypadkach gdy zewnętrzna ocena kredytowa pozycji sekurytyzacyjnej uwzględnia efekt ochrony kredytowej dostarczanej przez samą instytucję inwestującą, instytucja ta nie powinna mieć możliwości skorzystania z niższej wagi ryzyka, do której uprawnia istnienie takiej ochrony kredytowej. Nie powinno to prowadzić do pomniejszania kapitału o sekurytyzację, jeżeli istnieją inne metody pozwalające określić wagę ryzyka stosownie do faktycznego ryzyka związanego z daną pozycją, bez uwzględniania takiej ochrony kredytowej.
- (24) Należy znacznie zwiększyć wymogi dotyczące ujawnień obowiązujących instytucje w przypadku sekurytyzacji. W szczególności wymogi te powinny obejmować także ryzyka związane z pozycjami sekurytyzacyjnymi w portfelu handlowym.
- (25) Narzuty z tytułu ryzyka szczególnego dotyczące pozycji sekurytyzacyjnych należy dostosować do wymogów kapitałowych obowiązujących w przypadku portfela bankowego, ponieważ wymogi te pozwalają ujmować pozycje sekurytyzacyjne w sposób bardziej zróżnicowany i uwzględniając w większym stopniu ryzyka.
- (26) Ze względu na ich słabą skuteczność w ostatnim okresie należy zaostrzyć standardy dotyczące wewnętrznych modeli służących do obliczania wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka rynkowego. Należy w szczególności uzupełnić braki w zakresie

uwzględniania ryzyka w przypadku ryzyka kredytowego w portfelu handlowym. Narzuty kapitałowe powinny ponadto uwzględniać składnik odpowiadający warunkom skrajnym, co pozwoliłoby zaostrzać wymogi kapitałowe w sytuacji pogarszających się warunków rynkowych oraz w celu ograniczenia procykliczności. W świetle niedawnych poważnych trudności z ujmowaniem pozycji sekurytyzacyjnych za pomocą metod bazujących na modelach wewnętrznych, należy ograniczyć możliwość modelowania ryzyk sekurytyzacyjnych związanych z portfelem handlowym przez instytucje i wprowadzić zamiast tego wymóg dokonywania standardowego narzutu kapitałowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych w portfelu handlowym.

(27) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:

(1) W art. 4 dodaje się ust. 40a) i 40b) w następującym brzmieniu:

„40a) »resekurytyzacja« oznacza sekurytyzację, w przypadku której jedna lub więcej ekspozycji bazowych spełnia definicję pozycji sekurytyzacyjnej;

40b) »pozycja resekurytyzacyjna« oznacza ekspozycję z tytułu resekurytyzacji;”

(2) W art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

(a) Ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia wymagają, aby każda instytucja kredytowa posiadała solidne zasady zarządzania obejmujące jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi stosunkami odpowiedzialności, skuteczne procesy służące do rozpoznawania ryzyka, na które jest lub może być narażona instytucja kredytowa, zarządzania nim, monitorowania ryzyka i sprawozdawczości na jego temat oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmujące prawidłowe procedury administracyjne i rachunkowości oraz politykę i praktyki w zakresie wynagrodzeń, które są zgodne z prawidłowym i skutecznym zarządzaniem ryzykiem i sprzyjają takiemu zarządzaniu ryzykiem.”

(b) Dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego dopilnowuje, aby powstały wytyczne dotyczące prawidłowej polityki wynagrodzeń zgodne z zasadami określonymi w załączniku V ust. 22. Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych współpracuje ściśle z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, aby dopilnować powstania wytycznych dotyczących polityki wynagrodzeń dla kategorii pracowników zaangażowanych w świadczenie usług inwestycyjnych i prowadzenie działalności inwestycyjnej w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE

Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych.”

(3) W art. 54 dodaje się nowy akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie dopilnowują, aby – dla celów pierwszego akapitu – ich odpowiednie właściwe organy były uprawnione do nakładania finansowych i niefinansowych kar lub środków. Kary lub środki są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.”

(4) W art. 57 wprowadza się następujące zmiany:

(a) Akapit pierwszy lit. r) otrzymuje brzmienie:

„r) kwota ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych, którym zgodnie z załącznikiem IX część 4 przypisuje się wagę ryzyka równą 1250 %, oraz kwota ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych w portfelu handlowym, którym w portfelu niehandlowym tej samej instytucji kredytowej zostałyby przypisana waga ryzyka wynosząca 1250 %.”

(b) Dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Do celów lit. r) kwoty ekspozycji są obliczane w sposób określony w załączniku IX część 4.”

(5) W art. 64 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Obliczając wysokość funduszy własnych, instytucje kredytowe stosują wymogi określone w części B załącznika VII do dyrektywy 2006/49/WE w stosunku do wszystkich swoich aktywów wycenianych według wartości godziwej i nie uwzględniają w kwocie funduszy własnych kwot, które zgodnie z tymi wymogami są niezbędne jako korekty.”

(6) Artykuł 66 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Suma pozycji wymienionych w art. 57 lit. l)–r) jest w połowie odliczana od sumy pozycji określonych w art. 57 lit. a)–c) pomniejszonej o sumę pozycji określonych w lit. i)–k) tego artykułu, oraz w połowie od sumy pozycji określonych w art. 57 lit. d)–h) przy zastosowaniu ograniczeń określonych w art. 57 ust. 1. Jeżeli połowa sumy pozycji określonych w lit. l)–r) jest większa od sumy pozycji wymienionych w art. 57 lit. d)–h), różnicę należy odjąć od sumy pozycji określonych w lit. a)–c), pomniejszonej o sumę pozycji określonych w art. 57 lit. i)–k).

Pozycje wymienionych w art. 57 lit. r) nie odejmuje się, jeżeli zostały one już uwzględnione do celów art. 75 przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z załącznikiem IX część 4 lub przy obliczaniu wymogów kapitałowych zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 2006/49/WE.”

(7) Artykuł 75 lit. c) otrzymuje następujące brzmienie:

„c) w odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności gospodarczej, ryzyka walutowego, ryzyka rozliczenia oraz ryzyka cen towarów – wymogi kapitałowe określone zgodnie z art. 18 dyrektywy 2006/49/WE;”

(8) Artykuł 101 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Poniższym instytucjom nie wolno, mając na względzie ograniczenie potencjalnych lub rzeczywistych strat inwestorów, udzielać wsparcia sekurytyzacji wykraczającego poza obowiązki umowne tych instytucji:

a) inicjująca instytucja kredytowa, która dokonała jednej z następujących czynności w zakresie sekurytyzacji:

i) skorzystała z przepisów art. 95 w celu obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem;

(ii) sprzedała instrumenty ze swojego portfela handlowego jednostce SSPE, tak że nie utrzymuje już kapitału odpowiadającego ryzyku szczególnego związanemu z tymi instrumentami;

b) sponsorująca instytucja kredytowa.”

(9) Po art. 122a dodaje się artykuł 122b w brzmieniu:

„Artykuł 122b

1. Niezależnie od wag ryzyka przypisanych ogólnym pozycjom resekurytyzacyjnym w załączniku IX część 4 właściwe organy wymagają od instytucji kredytowych stosowania w odniesieniu do pozycji dotyczących bardzo złożonych resekurytyzacji wagi ryzyka wynoszącej 1250 %, chyba że dana instytucja kredytowa wykazała wobec właściwego organu, że w przypadku każdej takiej pozycji resekurytyzacyjnej spełniła wymogi określone w art. 122a ust. 4 i 5.

2. Ustęp 1 ma zastosowanie do pozycji dotyczących nowych resekurytyzacji emitowanych po dniu 31 grudnia 2010 r. Ustęp 1 ma zastosowanie do pozycji dotyczących już istniejących resekurytyzacji od dnia 31 grudnia 2014 r., jeżeli po tej dacie zostaną dodane nowe lub zastąpione wcześniejsze ekspozycje bazowe.”

W art. 136 ust. 2 dodaje się nowy akapit w brzmieniu:

„W celu określenia odpowiedniego poziomu funduszy własnych w ramach procesu przeglądu nadzorczego przeprowadzanego zgodnie z art. 124, właściwe organy oceniają, czy wymagane jest nałożenie szczególnego wymogu utrzymywania funduszy własnych na poziomie przekraczającym poziom minimalny w celu uwzględnienia ryzyk, na które może być narażona instytucja kredytowa, biorąc przy tym pod uwagę:

a) ilościowe i jakościowe aspekty oceny kapitału wewnętrznego instytucji kredytowych, o której mowa w art. 123;

- b) zasady, procesy i mechanizmy instytucji kredytowych, o których mowa w art. 22;
- c) wynik procesu przeglądu nadzorczego przeprowadzonego zgodnie z art. 124.”

(10) Artykuł 145 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Instytucje kredytowe ustalają formalną politykę informacyjną w celu spełnienia wymogów w zakresie ujawniania informacji, określonych w ust. 1 i 2, oraz dysponują metodami oceny adekwatności swoich ujawnień, w tym weryfikacji i częstotliwości tych ujawnień. Instytucje kredytowe posiadają również metody pozwalające ocenić, czy w swoich ujawnieniach instytucje te przekazują uczestnikom rynku wyczerpujące informacje na temat własnego profilu ryzyka.

Jeżeli uczestnicy rynku nie otrzymują w tych ujawnieniach wyczerpujących informacji na temat profilu ryzyka, instytucje kredytowe mają obowiązek podawać do publicznej wiadomości także niezbędne informacje dodatkowe, obok informacji wymaganych zgodnie z ust. 1. Instytucje kredytowe są jednak zobowiązane do ujawniania tylko takich informacji, które mają istotny charakter i nie są zaklasyfikowane jako informacje zastrzeżone lub poufne zgodnie z kryteriami technicznymi określonymi w załączniku XII część 1.”

(11) Załączniki zmienia się w sposób określony w załączniku I do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

W dyrektywie 2006/49/WE wprowadza się następujące zmiany:

(1) W art. 3 ust. 1 akapit pierwszy dodaje się lit. t) w brzmieniu:

„t) »pozycja sekurytyzacyjna« i »pozycja resekurytyzacyjna« oznaczają pozycję sekurytyzacyjną i pozycję resekurytyzacyjną w rozumieniu definicji zawartych w dyrektywie 2006/48/WE.”

(2) Artykuł 17 ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje następujące brzmienie:

„Jeżeli dana instytucja oblicza kwoty ekspozycji ważone ryzykiem do celów załącznika II do niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 84–89 dyrektywy 2006/48/WE, wówczas do obliczeń, o których mowa w ust. 36 część 1 załącznika VII do dyrektywy 2006/48/WE, stosuje się następujące przepisy:”

(3) Artykuł 18 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wymogi kapitałowe z tytułu działalności zaliczonej do portfela handlowego, obliczane zgodnie z metodami i wariantami określonymi w art. 28–32 oraz w załącznikach I, II i VI, a także – jeśli właściwe – w załączniku V, oraz wymogi kapitałowe z tytułu działalności niezaliczonej do portfela handlowego, obliczane zgodnie z załącznikiem II ust. 1–4.”

(4) Załączniki zmienia się w sposób określony w załączniku II do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 2010 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK I

W załącznikach V, VI, IX i XII do dyrektywy 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:

(1) W załączniku V dodaje się sekcję 11 w brzmieniu:

„11. POLITYKA WYNAGRODZEŃ

22. Ustanawiając i stosując politykę wynagrodzeń dla kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na ich profil ryzyka, instytucje kredytowe przestrzegają następujących zasad, w sposób odpowiadający ich wielkości, wewnętrznej organizacji oraz charakterowi, zakresowi i złożoności ich działalności:
- a) polityka wynagrodzeń jest zgodna z prawidłowym i skutecznym zarządzaniem ryzykiem, sprzyja takiemu zarządzaniu ryzykiem i nie zachęca do podejmowania ryzyka wykraczającego poza poziom ryzyka tolerowany przez daną instytucję kredytową;
 - b) polityka wynagrodzeń jest zgodna ze strategią działalności, celami, wartościami i długoterminowymi interesami instytucji kredytowej;
 - c) organ zarządzający (pełniący funkcję nadzorczą) instytucji kredytowej ustanawia ogólne zasady polityki wynagrodzeń i jest odpowiedzialny za jej wdrożenie;
 - d) stan wdrożenia polityki wynagrodzeń podlega co najmniej raz do roku scentralizowanemu i niezależnemu przeglądowi wewnętrznemu pod kątem zgodności z zasadami i procedurami dotyczącymi wynagrodzeń, które zostały określone przez organ zarządzający (pełniący funkcję nadzorczą);
 - e) w przypadku wynagrodzeń zależnych od wyników podstawą do określenia łącznej wysokości wynagrodzenia jest ocena wyników danego pracownika i danej jednostki organizacyjnej w powiązaniu z ogólnymi wynikami instytucji kredytowej;
 - f) proporcja stałych i zmiennych składników łącznego wynagrodzenia jest odpowiednio wyważona; stałe składniki stanowią na tyle dużą część łącznego wynagrodzenia, aby możliwe było prowadzenie całkowicie elastycznej polityki dotyczącej premii, w tym niewypłacanie premii;
 - g) płatności z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy odzwierciedlają wyniki osiągnięte w dłuższym okresie, a zasady dotyczące tych płatności są określane w taki sposób, aby zapobiegać wynagradzaniu złych wyników;
 - h) podczas mierzenia wyników na potrzeby obliczeń premii lub puli premii dokonywana jest korekta z tytułu obecnych i przyszłych ryzyk i uwzględniane są koszt kapitału oraz wymagana płynność;

- i) w przypadku wysokich premii wypłata znacznej części premii jest odraczana na odpowiedni okres i jest uzależniana od przyszłych wyników przedsiębiorstwa.”
- (2) W załączniku VI część 1 wprowadza się następujące zmiany:
- (a) Ustęp 8 otrzymuje brzmienie:
- „8. Nie naruszając przepisów ust. 9, 10 i 11, ekspozycje wobec samorządów terytorialnych i władz lokalnych są wazone ryzykiem tak jak ekspozycje wobec instytucji, z zastrzeżeniem ust. 11a. Ta procedura jest niezależna od możliwości wyboru metody zgodnie z art. 80 ust. 3. Preferencyjne traktowanie ekspozycji krótkoterminowych określone w ust. 31, 32 i 37 nie ma zastosowania w tym przypadku.”
- (b) Dodaje się ustęp 11a w brzmieniu:
- „11a. Nie naruszając przepisów ust. 9, 10 i 11, ekspozycjom wobec samorządów regionalnych i władz lokalnych państw członkowskich nominowanym i opłaconym w walucie krajowej tych samorządów regionalnych i władz lokalnych przypisuje się wagę ryzyka 20 %.”
- (3) W załączniku IX wprowadza się następujące zmiany:
- (a) W części 3 ust. 1 dodaje się lit. c) w brzmieniu:
- „c) ocena kredytowa nie może opierać się, w całości ani częściowo, na wsparciu nierzeczywistym udzielonym przez samą instytucję kredytową.”
- (b) W części 4 wprowadza się następujące zmiany:
- (i) W ust. 5 dodaje się następujące zdanie:
- „Jeżeli w związku z wymogiem określonym w części 3 ust. 1 lit. c) nie można zastosować oceny kredytowej wyznaczonej instytucji ECAI w odniesieniu do pozycji dotyczącej papieru komercyjnego zabezpieczonego aktywami, instytucja kredytowa może zastosować wagę ryzyka przypisaną do instrumentu wsparcia płynności w celu obliczenia kwoty ekspozycji wazonej ryzykiem dla papieru komercyjnego, jeżeli dany papier komercyjny wyemitowany w ramach programu ABCP oraz instrument wsparcia płynności stanowią pokrywające się pozycje.”
- (ii) Ustęp 6 otrzymuje brzmienie:
- „6. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 8, kwotę ekspozycji wazonej ryzykiem w przypadku pozycji sekurytyzacyjnej lub resekurytyzacyjnej z ratingiem oblicza się, stosując do wartości ekspozycji wagę ryzyka związaną ze stopniem jakości kredytowej przypisanym przez właściwe organy określonej ocenie kredytowej zgodnie z art. 98, jak podano w tabeli 1.”
- (iii) Tabela 1 otrzymuje brzmienie:

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4 (dot. tylko ocen kredytowych innych niż ratingi krótkoterminowe)	wszystkie pozostałe stopnie jakości kredytowej
Pozycje sekurytyzacyjne	20%	50%	100%	350%	1250%
Pozycje resekurytyzacyjne	40%	100%	225%	650%	1250%

(iv) Skreśla się tabelę 2.

(v) Ustęp 46 otrzymuje brzmienie:

„46. Według metody ratingów zewnętrznych kwotę ekspozycji ważoną ryzykiem w przypadku pozycji sekurytyzacyjnej lub resekurytyzacyjnej z ratingiem oblicza się, stosując do wartości ekspozycji wagę ryzyka związaną ze stopniem jakości kredytowej przypisanym przez właściwe organy określonej ocenie kredytowej zgodnie z art. 98 (jak podano w tabeli 4), pomnożoną przez współczynnik 1,06.”

(vi) Tabela 4 otrzymuje brzmienie:

Tabela 4

Stopień jakości kredytowej		Pozycje sekurytyzacyjne			Pozycje resekurytyzacyjne	
Oceny kredytowe inne niż krótkoterminowe	Ratingi krótkoterminowe	A	B	C	D	E
1	1	7%	12%	20%	20%	30%
2		8%	15%	25%	25%	40%
3		10%	18%	35%	35%	50%
4	2	12%	20%		40%	65%
5		20%	35%		60%	100%
6		35%	50%		100%	150%

7	3	60%	75%	150%	225%
8		100%		200%	350%
9		250%		300%	500%
10		425%		500%	650%
11		650%		750%	850%
wszystkie pozostałe i bez ratingów		1250%			

(vii) Ustęp 47 otrzymuje brzmienie:

„47. Wagi określone w kolumnie C tabeli 4 stosuje się w przypadku gdy pozycja sekurytyzacyjna nie jest pozycją resekurytyzacyjną, a efektywna liczba ekspozycji sekurytyzowanych jest mniejsza niż sześć. W odniesieniu do pozostałych pozycji sekurytyzacyjnych niebędących pozycjami resekurytyzacyjnymi stosuje się wagi określone w kolumnie B, o ile dana pozycja nie jest najbardziej uprzywilejowaną transzą sekurytyzacji, w którym to przypadku stosuje się wagi określone w kolumnie A. W odniesieniu do pozycji resekurytyzacyjnych stosuje się wagi określone w kolumnie E, o ile dana pozycja resekurytyzacyjna nie jest najbardziej uprzywilejowaną transzą resekurytyzacji i żadna z ekspozycji bazowych nie stanowiła już sama ekspozycji resekurytyzacyjnej, w którym to przypadku stosuje się kolumna D. Przy określaniu, czy dana transza jest najbardziej uprzywilejowana, nie wymaga się uwzględniania kwot należnych z tytułu kontraktów dotyczących walutowych instrumentów pochodnych lub instrumentów pochodnych stóp procentowych, należnych opłat lub innych podobnych płatności.”

(viii) Skreśla się ust. 48.

(ix) Ustęp 49 otrzymuje brzmienie:

„49. Przy obliczaniu efektywnej liczby ekspozycji sekurytyzowanych ekspozycje wielokrotne wobec jednego dłużnika należy traktować jako jedną ekspozycję. Efektywną liczbę ekspozycji oblicza się według wzoru:

$$N = \frac{(\sum EAD_i)^2}{\sum EAD_i^2}$$

gdzie EAD_i stanowi sumę wartości ekspozycji wszystkich ekspozycji wobec i-ego dłużnika (gdzie „i” oznacza numer kolejny dłużnika). Jeśli dostępna jest informacja o udziale w portfelu największej ekspozycji – C1, instytucja kredytowa może obliczyć N jako $1/C1$.”

(x) Skreśla się ust. 50.

(xi) Ustęp 52 otrzymuje brzmienie:

„52. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 58 i 59, zgodnie z metodą formuły nadzorczej waga ryzyka dla pozycji sekurytyzacyjnej jest wagą ryzyka, którą należy zastosować zgodnie z ust. 53. Waga ryzyka nie może być jednak mniejsza niż 20 % w przypadku pozycji resekurytyzacyjnych i 7 % w przypadku wszystkich pozostałych pozycji sekurytyzacyjnych.”

(xii) Ustęp 53 akapit szósty otrzymuje brzmienie:

„N równa się efektywnej liczbie ekspozycji obliczonej zgodnie z ust. 49. W przypadku resekurytyzacji instytucja kredytowa uwzględnia liczbę ekspozycji sekurytyzacyjnych w resekurytyzowanej puli, a nie liczbę ekspozycji bazowych w pulach pierwotnych, z których pochodzą bazowe ekspozycje sekurytyzacyjne.”

(12) (4) W załączniku XII część 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ustępy 9 i 10 otrzymują brzmienie:

„9. Obliczając swoje wymogi kapitałowe zgodnie z art. 75 lit. b) i c), instytucje kredytowe ujawniają informacje na temat tych wymogów odrębnie dla każdego typu ryzyka, o którym jest mowa w tych przepisach. Oprócz tego należy ujawnić odrębnie wymóg kapitałowy z tytułu ryzyka szczególnego stopy procentowej związanego z pozycjami sekurytyzacyjnymi.

10. Każda instytucja kredytowa, która oblicza swoje wymogi kapitałowe zgodnie z załącznikiem V do dyrektywy 2006/49/WE, ujawnia następujące informacje:

a) w odniesieniu do każdego subportfela:

- (i) cechy zastosowanych modeli;
- (ii) zastosowane metody dotyczące narzutu kapitałowego z tytułu dodatkowego ryzyka, ryzyka mierzone za pomocą modelu wewnętrznego, w tym opis podejścia zastosowanego przez instytucję kredytową w celu określenia horyzontów płynnościowych, metody zastosowane w celu dokonania oceny kapitałowej, która jest spójna z wymaganą normą ostrożnościową, a także podejścia zastosowane w celu walidacji modelu;
- (iii) opis testu warunków skrajnych zastosowanego do subportfela;
- (iv) opis metod zastosowanych w celu dokonania weryfikacji historycznej oraz walidacji dokładności i spójności modeli wewnętrznych i procesów modelowania;

b) zakres zatwierdzenia wydanego przez właściwe organy;

- c) opis zakresu zgodności z wymogami zawartymi w załączniku VII część B do dyrektywy 2006/49/WE oraz metod służących do zapewnienia tej zgodności;
- d) najwyższą, najniższą i średnią wysokość:
 - i) dziennych miar wartości narażonej na ryzyko w okresie sprawozdawczym i na koniec tego okresu;
 - (ii) miar wartości narażonej na ryzyko w warunkach skrajnych w okresie sprawozdawczym i na koniec tego okresu;
 - (iii) narzutu kapitałowego z tytułu dodatkowego ryzyka w okresie sprawozdawczym i na koniec tego okresu;
- e) wysokość kapitału przeznaczonego na pokrycie ryzyka dodatkowego, wraz ze średnim ważonym horyzontem płynnościowym dla każdego subportfela;
- f) porównanie dziennej miary wartości narażonej na ryzyko na koniec dnia z jednodniowymi zmianami wartości portfela do końca następnego dnia roboczego wraz z analizą znacznych przekroczeń, które miały miejsce podczas okresu sprawozdawczego.”

b) Ustęp 14 otrzymuje brzmienie:

„14. Instytucje kredytowe obliczające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 94–101 lub wymogi kapitałowe zgodnie z ust. 16a załącznika I do dyrektywy 2006/49/WE ujawniają następujące informacje, w odpowiednich przypadkach odrębnie dla portfela handlowego i niehandlowego:

- a) opis celów instytucji kredytowej w związku z działalnością sekurytyzacyjną;
- b) charakter pozostałych ryzyk, w tym ryzyka płynności związanego z sekurytyzowanymi aktywami;
- c) typ ryzyk pod kątem uprzywilejowania bazowych pozycji sekurytyzacyjnych i pod kątem aktywów stanowiących aktywa bazowe tych pozycji sekurytyzacyjnych, które są zajmowane i utrzymywane w posiadaniu poprzez działalność resekurytyzacyjną;
- d) poszczególne role odgrywane przez instytucję kredytową w procesie sekurytyzacji;
- e) wskazanie stopnia zaangażowania instytucji kredytowej w każdy proces sekurytyzacji;
- f) opis istniejących procedur mających na celu monitorowanie zmian ryzyka kredytowego i rynkowego związanego z ekspozycjami sekurytyzacyjnymi, w tym wskazanie, w jaki sposób zachowanie aktywów bazowych wpływa na ekspozycje sekurytyzacyjne oraz opis

różnic w stosunku do procedur dotyczących ekspozycji resekurytyzacyjnych;

- g) opis polityki instytucji kredytowej dotyczącej stosowania hedgingu i ochrony nierzeczywistej w celu ograniczania ryzyka związanego z ekspozycjami sekurytyzacyjnymi i resekurytyzacyjnymi, które zostają utrzymane w posiadaniu instytucji kredytowej, w tym wskazanie istotnych kontrahentów hedgingowych w rozbiciu na odpowiednie typy narażenia na ryzyko;
- h) stosowane przez instytucję kredytową metody obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem na potrzeby działalności sekurytyzacyjnej, w tym wyszczególnienie typów ekspozycji sekurytyzacyjnych, do których stosują się poszczególne metody;
- i) typy jednostek SSPE, które instytucja kredytowa wykorzystuje, działając w charakterze jednostki sponsorującej, do celów sekurytyzacji ekspozycji osób trzecich, w tym wskazanie, czy dana instytucja kredytowa ma ekspozycje (bilansowe lub pozabilansowe) związane z tymi jednostkami SSPE, a jeżeli tak – w jakiej formie i jak wysokie.
- j) opis zasad rachunkowości stosowanych przez instytucję kredytową w odniesieniu do działalności sekurytyzacyjnej, w tym:
 - (i) wskazanie, czy transakcje traktowane są jako sprzedaż czy też pozyskiwanie finansowania,
 - (ii) ujmowanie zysków ze sprzedaży;
 - (iii) metody wyceny pozycji sekurytyzacyjnych oraz główne założenia i parametry wejściowe tej wyceny;
 - (iv) sposób ujmowania sekurytyzacji syntetycznej, jeśli nie jest ona objęta innymi zasadami rachunkowości;
 - (v) sposób wyceny aktywów, które mają być sekurytyzowane, oraz wskazanie, czy są one księgowane w portfelu niehandlowym czy też handlowym instytucji kredytowej;
 - (vi) zasady dotyczące ujmowania zobowiązań w bilansie w przypadku ustaleń, zgodnie z którymi instytucja kredytowa może być zobowiązana do udzielenia wsparcia finansowego w związku z sekurytyzowanymi aktywami;
- k) nazwy instytucji ECAI, których oceny są stosowane na potrzeby sekurytyzacji, i typy ekspozycji, do których stosuje się oceny poszczególnych agencji;
- l) jeżeli ma to zastosowanie, opis metody ocen wewnętrznych, o której mowa w załączniku IX część 4, w tym struktury procesu oceny wewnętrznej oraz związku pomiędzy oceną wewnętrzną a zewnętrznymi ocenami ratingowymi, stosowania oceny wewnętrznej innej niż do celów

metody oceny wewnętrznej kapitału, mechanizmów kontrolnych dotyczących procesu oceny wewnętrznej, w tym omówienie odpowiedzialności za proces oceny wewnętrznej oraz jego niezależności i przeglądu; typy ekspozycji, wobec których ma zastosowanie proces oceny wewnętrznej, oraz czynniki skrajne, które są wykorzystywane do określania poziomów wsparcia jakości kredytowej, według typu ekspozycji;

- m) objaśnienie znaczących zmian, które zaszły w ujawnionych danych ilościowych, o których mowa w lit. i)–l), od ostatniego okresu sprawozdawczego;
- n) następujące informacje (odrębnie dla portfela handlowego i niehandlowego), w rozbiciu na typy ekspozycji:
 - (i) łączną kwotę należności z tytułu ekspozycji sekurytyzowanych przez instytucję kredytową, odrębnie dla sekurytyzacji tradycyjnej i syntetycznej, oraz sekurytyzacji, w których instytucja kredytowa działa wyłącznie w charakterze jednostki sponsorującej;
 - (ii) łączną kwotę bilansowych ekspozycji sekurytyzacyjnych, które zostały utrzymane w posiadaniu lub nabyte, oraz pozabilansowych ekspozycji sekurytyzacyjnych;
 - (iii) łączną wysokość aktywów, które mają być sekurytyzowane;
 - (iv) w przypadku sekurytyzowanych instrumentów podlegających przedterminowemu wykupowi – łączne wykorzystane ekspozycje przypisane udziałowi, odpowiednio, sprzedawcy i inwestora, łączne wymogi kapitałowe spełniane przez instytucję kredytową z tytułu utrzymanych w posiadaniu udziałów własnych (sprzedawcy) w wykorzystanych saldach i niewykorzystanych liniach kredytowych, oraz łączne wymogi kapitałowe spełniane przez instytucję kredytową z tytułu udziałów inwestora w wykorzystanych saldach i niewykorzystanych liniach kredytowych;
 - (v) wysokość ekspozycji sekurytyzacyjnych, które pomniejszają fundusze własne lub są wazone ryzykiem według wagi 1 250%;
 - (vi) opis działalności sekurytyzacyjnej w bieżącym roku, w tym kwota ekspozycji sekurytyzowanych oraz uznane zyski lub straty ze sprzedaży;
- o) następujące informacje, odrębnie dla portfela handlowego i niehandlowego:
 - (i) łączną kwotę utrzymanych w posiadaniu lub nabytych pozycji sekurytyzacyjnych oraz związane z nimi wymogi kapitałowe, w rozbiciu na ekspozycje sekurytyzacyjne i resekurytyzacyjne, oraz w dalszym rozbiciu na znaczącą liczbę przedziałów wag ryzyka lub wymogów kapitałowych dla każdego zastosowanego podejścia dotyczącego wymogów kapitałowych;

- (ii) łączną kwotę utrzymanych w posiadaniu lub nabytych pozycji resekurytyzacyjnych, w rozbiciu na ekspozycję przed hedgingiem lub ubezpieczeniem i po hedgingu lub ubezpieczeniu, oraz zaangażowanie wobec gwarantów finansowych, w rozbiciu na kategorie wiarygodności kredytowej gwaranta lub według nazwy gwaranta;
 - p) w przypadku portfela niehandlowego i ekspozycji sekurytyzowanych przez instytucję kredytową – wysokość sekurytyzowanych aktywów o obniżonej jakości i zagrożonych oraz wysokość strat uznanych przez instytucję kredytową w bieżącym okresie, obie pozycje w rozbiciu na typy ekspozycji;
 - q) w przypadku portfela handlowego – łączne należności z tytułu ekspozycji sekurytyzowanych przez instytucję kredytową i podlegających wymogowi kapitałowemu z tytułu ryzyka rynkowego, w podziale na sekurytyzację tradycyjną i syntetyczną oraz według typów ekspozycji.”
- c) Dodaje się ust. 15 w brzmieniu:

„15. Ujawnia się następujące informacje dotyczące polityki i praktyk instytucji kredytowej w zakresie wynagrodzeń dla kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji kredytowej:

- a) informacje dotyczące procesu podejmowania decyzji stosowanego przy ustalaniu polityki wynagrodzeń, w tym – w stosownych przypadkach – informacje na temat składu i zakresu upoważnienia komisji ds. wynagrodzeń, nazwiska/nazwy konsultanta zewnętrznego, z którego usług skorzystano przy ustalaniu polityki wynagrodzeń, oraz roli odpowiednich zainteresowanych stron;
- b) informacje na temat powiązania między wynagrodzeniem a wynikami;
- c) informacje na temat kryteriów stosowanych przy pomiarze wyników i korygowania tych wyników o ryzyko;
- d) informacje na temat kryteriów dotyczących osiągniętych wyników, stanowiących podstawę uprawnień do akcji, opcji na akcje lub zmiennych składników wynagrodzenia;
- e) główne parametry oraz uzasadnienie systemu premii i wszelkich innych świadczeń niepieniężnych.”

ZAŁĄCZNIK II

W załącznikach I, II, V i VII do dyrektywy 2006/49/WE wprowadza się następujące zmiany:

(1) W załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) W ust. 14 wprowadza się następujące zmiany:

(i) Akapit pierwszy otrzymuje następujące brzmienie:

„14. Instytucja przypisuje swoje pozycje netto w portfelu handlowym dotyczące instrumentów niestanowiących pozycji sekurytyzacyjnych, obliczone zgodnie z ust. 1, do odpowiednich kategorii wymienionych w tabeli 1, według emitenta/dłużnika, zewnętrznej lub wewnętrznej oceny kredytowej oraz terminu pozostałego do rozliczenia, a następnie mnoży te pozycje przez wagi wskazane w tej tabeli. Następnie instytucja sumuje pozycje ważone wynikające z zastosowania przepisów niniejszego ustępu oraz ust. 16a (zarówno pozycje długie, jak i krótkie), aby wyliczyć wymóg kapitałowy na pokrycie ryzyka szczególnego.”

(ii) Skreśla się akapit czwarty.

b) Dodaje się ustęp 16a w brzmieniu:

„16a. Instytucja oblicza wymóg kapitałowy dla swoich pozycji netto w portfelu handlowym dotyczących instrumentów stanowiących pozycje sekurytyzacyjne w następujący sposób:

- a) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnych, które w portfelu niehandlowym tej samej instytucji kredytowej podlegałyby metodzie standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego – 8 % kwot ekspozycji ważonych ryzykiem obliczonych według metody standardowej opisanej w części 4 załącznika IX do dyrektywy 2006/48/WE;
- b) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnych, które w portfelu niehandlowym tej samej instytucji kredytowej podlegałyby metodzie wewnętrznych ratingów – 8 % kwot ekspozycji ważonych ryzykiem obliczonych według metody wewnętrznych ratingów opisanej w części 4 załącznika IX do dyrektywy 2006/48/WE; Metoda formuły nadzorczej może być stosowana wyłącznie po uzyskaniu zgody organu nadzoru i mogą ją stosować wyłącznie instytucje inne niż instytucja inicjująca, która może stosować tę metodę w odniesieniu do tych samych pozycji sekurytyzacyjnych we własnym portfelu niehandlowym. W odpowiednich przypadkach oszacowania dotyczące PD i LGD jako parametrów wejściowych na potrzeby metody formuły nadzorczej są określane zgodnie z art. 84–89 dyrektywy 2006/48/WE lub alternatywnie, pod warunkiem uzyskania odrębnej zgody organu nadzoru, opierają się na metodzie opisanej w załączniku V ust. 5a;

c) niezależnie od przepisów lit. a) i b), w przypadku pozycji resekurytyzacyjnych, którym zgodnie z art. 122b ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE zostałyby przypisana waga ryzyka równa 1250 %, gdyby znajdowały się w portfelu niehandlowym tej samej instytucji – 8 % kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem zgodnie z tym artykułem.”

c) Ustęp 34 otrzymuje brzmienie:

„34. Instytucja sumuje wszystkie pozycje długie netto i wszystkie pozycje krótkie netto obliczone zgodnie z ust. 1. Instytucja mnoży swoją łączną pozycję brutto przez 8 %, aby obliczyć wymóg kapitałowy na pokrycie ryzyka szczególnego.”

d) Skreśla się ust. 35.

(2) Załącznik II ust. 7 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku swapu ryzyka kredytowego instytucja, której ekspozycja z tytułu swapu stanowi pozycję długą w instrumencie bazowym, może jednak zastosować wartość 0 % do potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej, chyba że swap ryzyka kredytowego podlega procedurze rozwiązania z chwilą stwierdzenia niewypłacalności podmiotu, którego ekspozycja z tytułu swapu stanowi pozycję krótką w instrumencie bazowym, nawet jeżeli nie doszło do niewykonania zobowiązania z tytułu instrumentu bazowego, w którym to przypadku maksymalna wysokość potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej instytucji nie przekracza wysokości premii, które nie zostały jeszcze wypłacone instytucji przez podmiot.”

(3) W załączniku V wprowadza się następujące zmiany:

a) Ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy zezwalają instytucjom, z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym załączniku, na obliczanie wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka pozycji, ryzyka walutowego lub ryzyka cen towarów za pomocą ich własnych, wewnętrznych modeli zarządzania ryzykiem, zamiast metod opisanych w załącznikach I, III i IV lub w połączeniu z tymi metodami. Stosowanie tych modeli do obliczania kapitału wymaganego przez organy nadzoru zawsze wymaga wyraźnej akceptacji właściwych organów.”

b) Ustęp 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy badają zdolność instytucji do dokonywania weryfikacji historycznej zarówno rzeczywistych, jak i hipotetycznych zmian wartości portfela. Podstawą weryfikacji historycznej hipotetycznych zmian wartości portfela jest porównanie wartości portfela na koniec dnia z jego wartością na koniec następnego dnia, przy założeniu braku zmian pozycji. Właściwe organy wymagają, aby instytucje podejmowały właściwe środki w celu ulepszenia programu weryfikacji historycznej, jeśli stwierdzono w nim braki. Właściwe organy wymagają od instytucji dokonywania co najmniej weryfikacji historycznej hipotetycznych wyników (wykorzystując w tym celu zmiany

wartości portfela, które nastąpiłyby, gdyby pozycje na koniec dnia pozostały niezmienione).”

c) Ustęp 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Właściwe organy akceptują stosowanie modelu wewnętrznego instytucji do celów obliczania wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka szczególnego związanego z pozycjami w papierach dłużnych i kapitałowych, jeśli model wewnętrzny jest zgodny z wymogami określonymi w dalszej części niniejszego załącznika i spełnia następujące warunki:

- a) model wyjaśnia historyczne wahania cen w ramach portfela;
- b) model uwzględnia koncentrację w kategoriach wielkości oraz zmiany struktury portfela;
- c) model jest odporny na niekorzystne warunki;
- d) model jest sprawdzany za pomocą weryfikacji historycznej mającej na celu ocenę prawidłowości ujęcia ryzyka szczególnego. Jeśli właściwe organy zezwalają na weryfikację historyczną na podstawie odpowiednich subportfeli, wyboru tych subportfeli należy dokonywać w jednolity sposób;
- e) model uwzględnia bazowe ryzyko rodzajowe. Oznacza to, że instytucje powinny wykazać, że model wewnętrzny jest wrażliwy na istotne różnice idiosynkratyczne między podobnymi, ale nie identycznymi pozycjami;
- f) model uwzględnia ryzyko wystąpienia niekorzystnych zdarzeń.

Model wewnętrzny instytucji konserwatywnie ocenia ryzyko wynikające z pozycji o ograniczonej płynności oraz pozycji o ograniczonej przejrzystości cenowej, w ramach realistycznych scenariuszy rozwoju rynku. Ponadto model wewnętrzny spełnia minimalne normy dotyczące danych. Wskaźniki zastępcze są odpowiednio konserwatywne i można je stosować wyłącznie w przypadku, gdy dostępne dane nie są wystarczające lub nie odzwierciedlają rzeczywistej zmienności pozycji lub portfela.

Obliczając wymóg kapitałowy z tytułu ryzyka szczególnego za pomocą modelu wewnętrznego, instytucja może zdecydować o wyłączeniu z tych obliczeń pozycji, w przypadku których spełnia wymogi kapitałowe z tytułu ryzyk związanych z pozycjami zgodnie z załącznikiem I ust. 16a.

Ponieważ techniki i najlepsze praktyki zmieniają się z czasem, instytucje powinny korzystać z nowych technik i najlepszych praktyk.”

d) Dodaje się ust. 5a do 5k w następującym brzmieniu:

„5a. Instytucje, które podlegają przepisom ust. 5 w odniesieniu do rynkowych instrumentów dłużnych, dysponują metodą pozwalającą im uwzględnić

przy obliczeniach wymogów kapitałowych ryzyko niewykonania zobowiązań i ryzyko migracji w odniesieniu do pozycji ich portfela handlowego, będące ryzykami dodatkowymi do ryzyk uwzględnionych w pomiarze wartości zagrożonej, o którym mowa w ust. 5. Instytucja wykazuje, że jej metoda spełnia normy ostrożnościowe porównywalne z normami obowiązującymi dla metody określonej w art. 84–89 dyrektywy 2006/48/WE, przy założeniu, że poziom ryzyka jest stały oraz w odpowiednich przypadkach dokonywane są korekty, aby uwzględnić wpływ płynności, koncentracji, hedgingu i opcjonalności.

Zakres

- 5b. Metoda uwzględniania dodatkowych ryzyk niewykonania zobowiązań i migracji obejmuje wszystkie pozycje, które podlegają narzutowi kapitałowemu z tytułu ryzyka szczególnego stopy procentowej, ale nie obejmuje pozycji, które są ujmowane w szczególny sposób, opisany w ust. 16a. Pod warunkiem uzyskania zgody organu nadzoru, instytucja może zdecydować, że będzie stale uwzględniać wszystkie pozycje w papierach kapitałowych notowanych na rynkach regulowanych i pozycje w instrumentach pochodnych, których instrumentem bazowym są papiery kapitałowe notowane na rynkach regulowanych, których uwzględnianie jest zgodne ze sposobem wewnętrznego pomiaru ryzyka i zarządzania tym ryzykiem przez bank. Metoda uwzględnia wpływ korelacji pomiędzy przypadkami niewykonania zobowiązań i migracji. Metoda nie może uwzględniać skutków rozróżnienia pomiędzy przypadkami niewykonania zobowiązania i migracji z jednej strony a innymi czynnikami ryzyka rynkowego z drugiej strony.

Parametry

- 5c. Metoda uwzględniania ryzyk dodatkowych musi mierzyć straty z tytułu niewykonania zobowiązań i zmian ratingów wewnętrznych lub zewnętrznych zgodnie z przedziałem ufności wynoszącym 99,9 % w ramach horyzontu kapitałowego wynoszącego jeden rok.

Założenia dotyczące korelacji są poparte analizą obiektywnych danych w ramach, które są prawidłowe z koncepcyjnego punktu widzenia. Metoda uwzględniania dodatkowych ryzyk powinna odpowiednio uwzględniać koncentracje określonego emitenta lub emitentów. Uwzględnione powinny być także koncentracje, które mogą powstawać w warunkach skrajnych w obrębie jednej klasy produktów lub większej liczby klas produktów.

Metoda ta powinna opierać się na założeniu stałego poziomu ryzyka w rocznym horyzoncie kapitałowym, implikując, że poszczególne pozycje lub grupy pozycji portfela handlowego, w przypadku których doszło do niewykonania zobowiązań lub migracji podczas ich horyzontu płynnościowego, powracają do stanu równowagi na koniec horyzontu płynnościowego, osiągając pierwotny poziom ryzyka. Alternatywnie, instytucja może zdecydować o systematycznym stosowaniu założenia dotyczącego stałej pozycji, obejmującego jeden rok.

- 5d. Horyzonty płynnościowe są określane na podstawie okresu wymaganego do sprzedaży pozycji lub do zabezpieczenia wszystkich istotnych ryzyk cenowych, które mają zastosowanie w skrajnych warunkach rynkowych, przy czym należy w szczególnym stopniu uwzględnić wielkość danej pozycji. Horyzonty płynnościowe odzwierciedlają faktyczne praktyki i doświadczenia z okresów zarówno systematycznych, jak i niesystematycznych warunków skrajnych. Horyzont płynnościowy jest mierzony zgodnie z konserwatywnymi założeniami i jest dostatecznie długi, aby sama transakcja sprzedaży lub zabezpieczenia nie wpływała w istotnym stopniu na cenę sprzedaży lub zabezpieczenia.

Przy ustalaniu odpowiedniego horyzontu płynnościowego dla pojedynczej pozycji lub grupy pozycji obowiązuje dolny pułap wynoszący trzy miesiące.

Przy ustalaniu odpowiedniego horyzontu płynnościowego dla pojedynczej pozycji lub grupy pozycji uwzględnia się wewnętrzne zasady polityki instytucji dotyczące korekt aktualizujących wartość wyceny i zarządzania przeterminowanymi pozycjami. Jeżeli instytucja ustala horyzonty płynnościowe nie dla poszczególnych pozycji, ale dla grup pozycji, kryteria służące do definiowania grup pozycji powinny być określane w taki sposób, aby konkretnie odzwierciedlały różnice płynności. Horyzonty płynnościowe powinny być dłuższe dla pozycji, które cechuje koncentracja, odzwierciedlając dłuższy okres potrzebny do likwidacji tych pozycji. Horyzont płynnościowy w przypadku *securitisation warehouse* powinien odzwierciedlać okres, który jest wymagany w skrajnych warunkach rynkowych do utworzenia, sprzedaży i sekurytyzacji aktywów lub do zabezpieczenia istotnych czynników ryzyka.

- 5e. W celu uwzględnienia dodatkowych ryzyk niewykonania zobowiązań i migracji do metody stosowanej przez instytucję można włączać zabezpieczenia. Saldowanie pozycji jest dopuszczalne, jeżeli pozycje długie i krótkie dotyczą tego samego instrumentu finansowego. Skutki zabezpieczania lub dywersyfikacji związane z długimi i krótkimi pozycjami obejmującymi różne instrumenty lub różne papiery wartościowe tego samego dłużnika oraz z długimi i krótkimi pozycjami dotyczącymi różnych emitentów mogą być uwzględnione jedynie za pomocą konkretnego modelowania długich i krótkich pozycji brutto dotyczących różnych instrumentów. Instytucje uwzględniają wpływ istotnych ryzyk, które mogą wystąpić w okresie pomiędzy datą rozliczenia zabezpieczenia a horyzontem płynnościowym, oraz możliwości wystąpienia znaczących ryzyk bazowych w strategiach hedgingowych, w rozbiciu na produkty, uprzywilejowany charakter w strukturze kapitałowej, ocenę wewnętrzną lub zewnętrzną, termin rozliczenia, datę emisji i inne różnice pomiędzy instrumentami. Instytucja uwzględnia zabezpieczenie tylko w takim zakresie, w którym zabezpieczenie to może być utrzymane nawet wówczas, gdy dłużnik stoi przed zdarzeniem kredytowym lub innym zdarzeniem.

W przypadku pozycji portfela handlowego zabezpieczanych za pomocą dynamicznych strategii hedgingowych, możliwe jest uznanie zmian struktury zabezpieczenia podczas horyzontu płynnościowego zabezpieczonej pozycji, pod warunkiem że dana instytucja: (i) decyduje się modelować zmiany

struktury zabezpieczenia w sposób jednolity w całej grupie pozycji portfela handlowego; (ii) wykazała, że dzięki włączeniu zmian struktury polepszają się pomiary ryzyka; oraz (iii) wykazała, że rynki instrumentów stanowiących zabezpieczenia są dostatecznie płynne, aby umożliwić takie zmiany struktury zabezpieczenia nawet podczas okresów napięć. Ewentualne pozostałe ryzyka wynikające z dynamicznych strategii hedgingowych muszą zostać uwzględnione w narzucie kapitałowym.

- 5f. Metoda uwzględniania dodatkowych ryzyk niewykonania zobowiązań i migracji musi odzwierciedlać nieliniowe skutki opcji, strukturyzowanych kredytowych instrumentów pochodnych i innych pozycji, które cechuje znaczna nieliniowość w zakresie zmian cen. Instytucja uwzględnia także odpowiednio wysokość ryzyka modelu nieodłącznie związanego z wyceną i szacowaniem ryzyka cen dotyczącego takich produktów.
- 5g. Metoda uwzględniania dodatkowych ryzyk niewykonania zobowiązań i migracji powinna opierać się na obiektywnych danych.

Walidacja

- 5h. W ramach niezależnego przeglądu systemu pomiaru ryzyka oraz walidacji wewnętrznych modeli, zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym załączniku, instytucje dokonują następujących czynności w związku z metodą uwzględniania dodatkowych ryzyk niewykonania zobowiązań i migracji:
- (i) sprawdzają, czy ich metoda modelowania korelacji i zmian cen jest odpowiednia dla portfela tych instytucji, weryfikując m.in. wybór i wagi czynników ryzyka systematycznego;
 - (ii) przeprowadzają różnorodne testy warunków skrajnych, w tym analizę wrażliwości i analizę scenariuszy wariantowych, aby ocenić zasadność podejścia w kategoriach jakościowych i ilościowych, szczególnie w odniesieniu do sposobu ujmowania koncentracji. Testy nie ograniczają się do zakresu zdarzeń, które miały miejsce w przeszłości;
 - (iii) stosują odpowiednią walidację ilościową, w tym odpowiednie wewnętrzne wartości referencyjne na potrzeby modelowania.

Metoda uwzględniania ryzyk dodatkowych musi być zgodna z wewnętrznymi metodami zarządzania ryzykiem stosowanymi przez instytucję do celów identyfikowania i mierzenia ryzyk handlowych oraz zarządzania tymi ryzykami.

Dokumentacja

- 5i. Instytucja dokumentuje swoją metodę uwzględniania dodatkowych ryzyk niewykonania zobowiązań i migracji, tak aby jej założenia dotyczące korelacji i inne założenia na potrzeby modelowania były przejrzyste dla właściwych organów.

Wewnętrzne metody oparte na innych parametrach

5j. Jeżeli instytucja stosuje metodę uwzględniania ryzyk dodatkowych niewykonania zobowiązań i migracji, która nie jest zgodna ze wszystkimi wymogami określonymi w niniejszym ustępie, ale jest zgodna z wewnętrznymi metodami stosowanymi przez instytucję do celów identyfikowania i mierzenia ryzyk oraz zarządzania tymi ryzykami, instytucja powinna być w stanie wykazać, że wymóg kapitałowy obliczony według jej metody jest co najmniej równie wysoki, jak gdyby został obliczony za pomocą metody w pełni zgodnej z wymogami określonymi w niniejszym ustępie. Właściwe organy sprawdzają zgodność z przepisem określonym w poprzednim zdaniu co najmniej raz w roku. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego monitoruje zakres praktyk w tym obszarze i przygotowuje wytyczne w celu zagwarantowania równych warunków konkurencji.

Częstotliwość obliczeń

5k. Co najmniej raz w tygodniu instytucja dokonuje obliczeń powyższą metodą w celu uwzględnienia dodatkowych ryzyk.

e) Ustęp 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Do celów ust. 10b lit. a) i 10b lit. b) wyniki własnych obliczeń instytucji skaluje się za pomocą mnożnika (m_+) równego co najmniej 3.”

f) Ustęp 8 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Do celów ust. 10b lit. a) i ust. 10b lit. b) mnożnik (m_+) zostaje zwiększony o czynnik dodatkowy wynoszący od 0 do 1, zgodnie z tabelą 1, w zależności od liczby przekroczeń w ciągu ostatnich 250 dni roboczych, potwierdzonych przez instytucję za pomocą weryfikacji historycznej pomiaru wartości zagrożonej, który jest opisany w ust. 10. Właściwe organy wymagają, aby instytucje obliczały przekroczenia w jednolity sposób, na podstawie weryfikacji historycznej opartej na hipotetycznych zmianach wartości portfela. Przekroczenie oznacza jednodniową zmianę wartości portfela przewyższającą odpowiadającą jej jednodniową miarę wartości zagrożonej wygenerowaną przez model wewnętrzny instytucji. Do celów określania czynnika dodatkowego liczba przekroczeń powinna być ustalana co najmniej raz na kwartał.”

g) Skreśla się ust. 9.

h) W ust. 10 wprowadza się następujące zmiany:

(i) Litera c) otrzymuje brzmienie:

„c) 10-dniowy okres utrzymywania pozycji;”

(ii) Litera e) otrzymuje brzmienie:

„e) miesięczna aktualizacja zbioru danych.”

i) Dodaje się ust. 10a i 10b w brzmieniu:

„10a. Oprócz tego każda instytucja oblicza „wartość zagrożoną w warunkach skrajnych” na podstawie miary wartości zagrożonej aktualnego portfela dla dziesięciodniowego okresu utrzymywania pozycji, przy użyciu 99. percentyla i przy jednostronnym przedziale ufności, przy czym parametry wejściowe do modelu wartości zagrożonej powinny być skalowane według danych historycznych z okresów znacznych napięć finansowych, które wywierały wpływ na portfel przedsiębiorstwa. Wybór takich danych historycznych podlega corocznemu przeglądowi i zatwierdzeniu przez właściwe organy. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego monitoruje zakres praktyk w tym obszarze i przygotowuje wytyczne w celu zagwarantowania konwergencji. Instytucje obliczają wartość zagrożoną w warunkach skrajnych co najmniej raz w tygodniu.

10b. Każda instytucja musi spełniać każdego dnia wymóg kapitałowy wyrażony jako suma:

a) wyższej z następujących wartości: 1) wartości zagrożonej z poprzedniego dnia obliczonej zgodnie z ust. 10 (VaR_{t-1}); oraz (2) średniej z dziennych miar wartości zagrożonej obliczonych zgodnie z ust. 10 każdego dnia podczas 60 ostatnich dni roboczych (VaR_{avg}), pomnożonej przez mnożnik (m_+);

oraz

b) wyższej z następujących wartości: 1) ostatniej dostępnej wartości zagrożonej w warunkach skrajnych obliczonej zgodnie z ust. 10a ($sVaR_{t-1}$); oraz (2) średniej miar wartości zagrożonej w warunkach skrajnych obliczonych w sposób i z częstotliwością wskazanymi w ust. 10a podczas 60 ostatnich dni roboczych ($sVaR_{avg}$), pomnożonej przez mnożnik (m_+);

oraz

c) sumy pozycji ważonych (zarówno pozycji długich, jak i krótkich), wynikających z zastosowania przepisów załącznika I ust. 16a;

oraz

d) ostatniej miary dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji obliczonej zgodnie z ust. 5a lub średniej miary tego ryzyka z ostatnich 12 tygodni, w zależności od tego która z tych miar jest wyższa.”

j) Ustęp 12 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Wewnętrzny model pomiaru ryzyka uwzględnia dostateczną liczbę czynników ryzyka, która powinna zależeć od zakresu działalności instytucji na odpowiednich rynkach. Jeżeli czynnik ryzyka jest uwzględniony w stosowanym przez instytucję modelu wyceny, ale nie jest uwzględniony w modelu pomiaru ryzyka, instytucja powinna być w stanie uzasadnić pominięcie

tego czynnika w sposób przekonujący dla właściwych organów. Model pomiaru ryzyka powinien ponadto uwzględniać nieliniowość w przypadku opcji i innych produktów, a także ryzyko korelacji i ryzyko bazowe. W przypadku stosowania wskaźników zastępczych dla czynników ryzyka, wskaźniki te powinny być sprawdzone i skuteczne w odniesieniu do faktycznie utrzymywanej pozycji. Oprócz tego w odniesieniu do poszczególnych typów ryzyka obowiązują następujące wymogi.”

(4) W załączniku VII część B wprowadza się następujące zmiany:

a) Ustęp 2 lit. a) otrzymuje następujące brzmienie:

„a) udokumentowane zasady i procedury dotyczące procesu wyceny. Obejmują one wyraźnie określony zakres odpowiedzialności za poszczególne obszary wchodzące w skład procesu wyceny, źródła informacji rynkowych oraz ocenę ich adekwatności, wytyczne dotyczące stosowania nieobserwowalnych parametrów wejściowych odzwierciedlających założenia instytucji dotyczące parametrów stosowanych przez uczestników rynku celem wyceny pozycji, częstotliwość dokonywania niezależnej wyceny, godziny podawania dziennych cen zamknięcia, procedury korekty wycen, procedury weryfikacji na koniec miesiąca oraz weryfikacji doraźnej;”

b) Ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Instytucje dokonują w miarę możliwości wyceny swoich pozycji według wartości rynkowej. Wycena według wartości rynkowej jest wyceną pozycji dokonywaną co najmniej raz dziennie według łatwo dostępnych cen zamknięcia, pochodzących z niezależnych źródeł takich jak: kursy giełdowe, notowania elektroniczne lub notowania pochodzące od kilku niezależnych, renomowanych maklerów.”

c) Ustęp 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy wycena według wartości rynkowej nie jest możliwa, przed zastosowaniem sposobów ujmowania pozycji w portfelu handlowym instytucje muszą dokonać konserwatywnej wyceny ich pozycji/portfeli według modelu. Wycena według modelu oznacza wycenę, którą należy odwzorować, ekstrapolować lub obliczyć w inny sposób na podstawie rynkowych parametrów wejściowych.”

d) Ustęp 6 lit. a) otrzymuje następujące brzmienie:

„a) kierownictwo wyższego szczebla powinno znać składniki portfela handlowego lub innych pozycji wycenianych według wartości godziwej, które są poddawane wycenie według modelu, i rozumieć, że wycena tego typu wprowadza znaczną niepewność do sprawozdawczości dotyczącej ryzyka i wyników przedsiębiorstwa;”

e) Ustępy 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„Korekty aktualizujące wartość wyceny

8. Instytucje ustanawiają i stosują procedury dotyczące uwzględniania korekt aktualizujących wartość wyceny.

Standardy ogólne

9. Właściwe organy wymagają, by oficjalnie uwzględniano następujące korekty aktualizujące wartość wyceny: niezrealizowane marże kredytowe, koszty zamknięcia, ryzyko operacyjne, przedterminowe rozwiązanie umowy, koszty inwestycji i finansowania, przyszłe koszty administracyjne oraz, tam gdzie to stosowne, ryzyko modelu.”

f) Ustępy od 11 do 15 otrzymują brzmienie:

„11. Instytucje ustanawiają i stosują procedury dotyczące obliczania korekty aktualizującej bieżącą wartość wyceny pozycji o ograniczonej płynności. W odpowiednich przypadkach korekty takie są przeprowadzane obok zmian dotyczących wartości pozycji, które są wymagane do celów sprawozdawczości finansowej, a ich celem jest oddanie braku płynności danej pozycji. Zgodnie z tymi procedurami, podejmując decyzję o tym, czy w przypadku pozycji o ograniczonej płynności konieczna jest korekta aktualizująca wartość wyceny, instytucje uwzględniają szereg czynników. Czynniki te obejmują czas, jaki byłby potrzebny do zabezpieczenia pozycji lub ryzyka związanego z pozycją, zmienność i średnią rozpiętość cen oferowanych i cen sprzedaży, dostępność notowań rynkowych (liczba i wskazanie animatorów rynku) oraz zmienność i średni wolumen obrotu, w tym wolumen obrotu podczas napięć na rynku, koncentracja na rynku, rozkład pozycji pod względem terminów rozliczenia, zakres, w jakim wycena opiera się na modelu, oraz wpływ innych ryzyk związanych z modelem.

12. W przypadku stosowania wycen osoby trzeciej lub wycen według modelu instytucje ustalają, czy należy zastosować korektę aktualizującą wartość wyceny. Instytucje rozważają oprócz tego potrzebę dokonania korekt aktualizujących wartość wyceny dla pozycji o ograniczonej płynności oraz dokonują na bieżąco oceny, czy są one w dalszym ciągu adekwatne.

13. W przypadku gdy korekty aktualizujące wartość wyceny powodują istotne straty w bieżącym roku obrotowym, pomniejszają one fundusze własne podstawowe instytucji zgodnie z art. 57 lit. k) dyrektywy 2006/48/WE.

14. Inne zyski/straty wynikające z korekt aktualizujących wartość wyceny uwzględnia się w obliczeniach „zysków netto z operacji portfela handlowego”, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. b), oraz powiększa/pomniejsza się o nie dodatkowe fundusze własne, które zgodnie z tymi przepisami kwalifikują się do pokrycia wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka rynkowego.

15. Korekty aktualizujące wartość wyceny, które wykraczają poza te przewidziane przez standardy rachunkowości, którym podlega dana instytucja, są traktowane zgodnie z ust. 13, jeżeli powodują znaczące straty, lub, w innych przypadkach, zgodnie z ust. 14.”